உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance

கா. பு. சந்திகை மீஅ] சுஅரசுசு வரு ஐப்பசி மு. அ தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, October 8, 1846. [Vol. VI. No. 18.

TERMS OF THE PAPER.

To *single* subscribers, *one shilling* a quarter.

To single subscribers by *mail* (including postage)—*one shilling six pence* a quarter.

To Agents, who subscribe for *ten copies* and upwards less than twenty, *nine pence* each, a quarter.

To Agents who receive the same by *mail* (including postage) *one shilling three pence* a quarter.

To Agents for *twenty copies* and upwards, *six pence* each a quarter.

To Agents for the same by *mail* (including postage) *one shilling* a quarter.

For convenience of payment in places where no *Agent* is appointed, individuals uniting in companies of *seven*, may each receive the paper by post, for *one year*, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of *one penny and a half* a line for the first insertion, reckoning the type at *Brevier* size, or seven and a half lines to an inch.

Notices of *Deaths* and *Marriages* exceeding in length *five lines*, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA.

Communications must be *post paid* to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
CHUNDICOOLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
MANIPY—Mr. J. EVARTS.
BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
MOOLLITEVOE—Mr. P. TITCOMB.
MADURA—Rev. H. CHERRY.
DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
NEGAPATAM—Rev. P BATCHELOR.
TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

வங்காளதேசத்திருந்த,ம.ா.ா.பிரசமகாதேவர்செய்த

தத்தியப்பிரகாசி.

ஐந்தாம் பிரிவு.

பிரமோபாசனை செய்பவர்கள் அநேகர் இந்திரிய தமனஞ்செய்ய முயலாமையால், அவர்கள் கைக்கொள்ளும் உபதேசம் சரியன்றென்றும் அவ்வுபதேசத்தைப் போதிப்பவர்களுக்குத் தோஷமுண்டென்றும் சொல்வது தகாது. இந்திரன், விரோசனன் என்னும் இருவர் பிரமாவின் இடத்தில் ஞானோபதேசம் பெற்றார்கள். இந்திரன் மாத்திரம் ஞானசமாதிகூடி முத்திபெற்றான். விரோசனன் அவ்வாறுசெய்யாமையால் அசுரனானான். இப்படியே சங்கராசாரிய சுவாமி இடத்தில் ஞானோபதேசம் பெற்ற சீஷர் பதின்மருள் ழுவர்மாத்திரம் யதார்த்தமான பிரம ஞானத்தைப் பெற்றார்கள் மற்றை எழுவரும் தாங்கள் நின்ற யோக நிலைதவறி, பிரபஞ்ச வியாபாரத்தில் உழன்று திரிந்தார்கள்.

ஆதலால், ஞானோபதேசம் பெற்றிருப்பவர்கள் நூனுதிகமின்றித் தங்கள் தங்கள் பிரயத்தனத்திற்குத் தக்க பலத்தைப் பெறுவார்களென்று தோற்றுகின்றது. இவ்விதமா தம்மியம் ஞானிகளுக்குள்ளே மாத்திரமன்றி, விக்கிரகாராதனைக் காரர்களுக்குள்ளும் காணப்படுகின்றது. அவர்கள் எல்லாரும் ஒரேவிதமான உபதேசத்தைப் பெற்றிருந்தாலும், அவர்களுட் சிலர்மாத்திரம் அவ்வுபதேசத்தை விசுவாசத்துடன் கைக்கொண்டு வருகிறார்கள். மற்றவர்களோ அதற்கு முழுவதும் மாறாய் நடக்கிறார்கள்.

கிரக நிலையால் வரும் பலாபலன்களையும் யாத்திரைமுதலிய கருமங்களுக்கேற்ற சுபதின அசுபதினங்களுக்குரிய பேதத்தையும் குறித்து நீங்கள் கவனியாதிருப்பதேதென்று எங்களை வினவுவீர்களாகில், அதற்குத்தாம்;—நாம் பாப்பிரமத்துக்கேயன்றி மற்றெவனுக்கும் அஞ்சமாட்டோம். அப்பாப்பிரமமே சகல காரியங்களையும் நடத்தி வருகிறார் என்பதை நாம் அங்கீகரிக்கிறோம். அவரேயன்றி, மற்றெருத்தரும் நமக்குப் பலாபலன்களை வருவிக்க வல்லாரல்லர் என்பது நமக்குத் தெரியும். அப்படியே வேதங்களும் "நித்தியானந்தபாப்பிரமத்தை அறிந்தவன் ஒன்றுக்கும் அஞ்சான்" என்று அறுதியிடுகின்றன.

இதை நன்றாய் ஆலோசித்துப் பாருங்கள். சூரியாதிகிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் இப்பூகோளத்துக்கு அதிதூரத்திலே வேவ்வேறு தானங்களில் இருக்க; இங்குள்ளவர்களுடைய பலாபலன்களுக்கு அவைகளே காரணமென்பதை அவிவேகிகளேயன்றி, விவேகிகள் ஒருபோழதும் நம்பார்கள். தருக்கேத்திரத்தில் இருக்கும் மலையும் அதன் புறங்களில் உள்ள விருட்சங்களும் உங்கள் பலாபலன்களுக்குக் காரணமென்று ஒருவன் சொன்னால், நீங்கள் அதற்குநகைசெய்து நிந்திக்க மாட்டீர்களா? உங்களை அவிவேகிகளென்று கண்ட சிலர் விக்கிரகங்கள் கோபமுடையனவென்று சொல்லி உங்களை அஞ்சுவித்தும்,பேய்களின் கட்டுக்கதைகளை உங்களுக்கு விரித்துரைத்தும், கிரக நட்சத்திரங்களினால் பயங்காழண்டென்று காட்டியும், எவ்விதத்தாலும் உங்கள் பொருள்களை அபகரிக்கிறார்களே.

அவர்கள் இன்ன இன்ன கிரகம் பகையாயிருப்பதினால், அதற்கு நெய்யினால்ஓமம்பண்ணிச்சாந்திசெய்யவேண்டுமென்பார்கள். பின் நீங்கள் அதற்கு நெய்கொடுக்க அதிற் கொஞ்சம் மாத்திரம் ஓமத்தில் விட்டிட்டு, சேஷத்தைக்கலசத்தில்விட்டு வீட்டுக்குக் கொண்டோடுவதுமன்றி;வஸ்திரங்களென்றும் தட்சணையென்றும் பலவிதமாய் உங்கள் பொருள்களை அபகரிக்கிறார்கள்.

இப்படிக் கிரகநிலையினாலே பலாபலன் உண்டாகும் என்பதை ஒருவன் நம்பானாயின்; அவனை அச்சுறுத்தும் பொருட்டு, கிரக நட்சத்திரங்கள் நீசருக்கும் வம்பருக்கும் பலன் தருவதில்லை என்பார்கள். இப்படி வஞ்சிக்கும் வஞ்சகருக்குள் யாதொருத்தன் நீசப்பிள்ளைக்கேனும் வம்புப்பிள்ளைக்கேனும் சாதகமெழுதும்படி அழைக்கப் படும்போழது,அப்பிள்ளைக்குக்கிரகநிலையால் வரும்பலாபலன் இன்னதென்று குறித்துத் துன்பமாய் இருக்குங்காலத்தில் இன்ன இன்ன கிரகம் அனுகூலமல்லாமையால் இதற்குத் துன்பம் வந்ததென்று சொல்லிப் பணம்பறிப்பான். ஒரு பிள்ளையை வைகாசி மாசத்தில் மத்தியான வெய்யிலில் வளர்த்தினால்,சகல கிரகங்களுக்குந் தலைமை பெற்ற சூரியன் அந்தப்பிள்ளைக்கு யாதொரு பீடை யுண்டாக்கமாட்டாதா?

இவைகள் எல்லாவற்றையும் நீங்கள் நன்றாய் அறிந்திருந்தும்,இவ்வஞ்சகர்களுடைய உபதேசத்திற்குச் செவிகொடுத்து அவர்கள் ஏற்றிவிடும் நுகத்துக்கு உங்கள் கழத்தை மனப்பூருவமாகக்கொடுத்து வருதலால் உங்களை அதினின்றும் விடுவிக்க வல்லவர்களியாவர்?

பிரமோபாசனை செய்யும் ஞானிகளும் விக்கிரகத்தரும் ஒருவர்க்கொருவர் விரோதமாய் இருப்பதேதென்று வினவுவீர்களாகில் அதற்குத்தாம்,—உதயமயமும் அஸ்தமயமும் ஒளியினாலும் இருளினாலும் ஒன்றுக்கொன்று எப்படிப் பேதமாயிருக்குமோ அப்படியே ஞானிகளும் அஞ்ஞானிகளும் பிரமோபாசனையினாலும் பிரபஞ்ச வியாபாரத்தினாலும் ஒருவருக்கொருவர் பேதமாயிருப்பார்கள். இதை நன்றாய் உய்த்துணருங்கள். உற்பத்தி நாசமின்றிச் சர்வ வியாபியாயிருக்கின்ற சுத்த நின்மல வஸ்துவாகிய கடவுளை உற்பத்திநாசமுடையவனென்றும், விபசாரஞ்செய்பவனென்றும்,களவெடுப்பவனென்றும்,யுத்தஞ் செய்பவனென்றும், இப்படிக் காம வெதுளி மயக்கங்களையுடையவாகப் பேசிவருகிறீர்கள். இதற்குப் பிரமாணமாகப் பூர்வ காலத்திலிருந்த ஓர் மகாத்மா கலியுகத்திலேஉற்பத்தி,நாசம்,துரோகம்,மித்தியம்,காமம் துரோதம்,களவு,வியபிசாரம்,கொடுமை,துக்கம், சஞ்சலம், முதலியவைகளைப் பாப்பிரமத்தினிடம் ஆரோபிப்பார்களென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ON HINDU IDOLATRY, &c.

SECTION V.

If then you should be able to point to the examples of a few individuals among the professors of a spiritual worship, who take less pains than they should to keep under the body and regulate their passions, that is no reproach to, and so no argument against, either the doctrine of Spirit or those who assert it. For, thus Indra and Virochana both received instruction in the true knowledge from Brahma; but Indra alone, by following out in practice the principles he had been taught, secured to himself the result of final salvation; whilst Virochana, failing to put his spiritual knowledge to its practical application, continued to retain the condition and disposition of an *asur*. In the same way there were ten disciples of the great Teacher, Shankaracharya, who all received the same lessons of divine wisdom; three only of whom, however, obtained a perfect knowledge of the truth of God; whilst the other seven fell away from a state of fixed contemplation of Spirit, or abstract devotion, and became mere worldly characters.

It appears, therefore, that even where the very same advantages for instruction are enjoyed, the real illumination and spiritual improvement resulting, are evermore more or less according to the greater or less diligent efforts put forth by the recipients. Nor is such an actual difference in the practice of a profession to be found among the students of *divine knowledge* only; we see it equally among those devoted to ritual ceremonies and the worship of idols. These two, may in like manner, have received the very same instructions in ceremonial observances or liturgical exercises respectively, which yet only some among them reduce faithfully to practice, whilst others neglect, or even act in entire opposition to, their own profession.

If you say to us,—How is it you pay no respect to the propitious or unpropitious aspects of the planets, or to auspicious or inauspicious seasons for journeying, &c.? I answer—we fear nothing but God; Him we believe and acknowledge to have the sole control and direction of events: we know none else who can either ensure success or restrain it, who can give or withhold a blessing on our understandings. Thus the Veds speak—"He who is acquainted with the ever blessed God, fears nothing else."

More specifically, as to the sun, stars and planets—I observe, that these bodies occupy positions in space far remote from the globe of the earth; wherefore that *they* should be the cause of good or ill fortune to those who live and move on its surface cannot be believed except by one whose intellects are troubled or deranged. So, if one should say that a certain hill in the Kuru Khyetra or the waving of the trees upon its sides, were the cause of good or evil to you, (according as they were luckly or unluckly,) you would undoubtedly laugh the man to scorn. The fact in this matter is, that interested parties, knowing you to be men void of knowledge, sometimes frighten you with threats of the anger of the idol-gods, sometimes alarm you with terrible tales of the devils, and at others play upon your fears with evil prognostications from the stars and planets, and so contrive, by every means, to cheat you of your money.

At one time they tell you—"Such or such a planet has a malignant aspects towards you, therefore you must propitiate it with an offering of clarified butter. Under this pretence, they will cast some portion of your butter into the sacred fire, but depositing the rest in a jar, as if only scraping their fingers clean upon its mouth, carry it to their own houses for private use! Besides these and similar modes of indirect gain there are various emoluments accruing to them in the way of presents of clothes, and fees in money, &c.

If putting no faith in these tales of adverse planets and the like, as every way improbable, a man should decline, it may be, to go to any expense for propitiatory sacrifices and other ceremonies, and should openly declare that he has no dread of any evil influence from the stars, why then, in order to excite alarms of another kind, they will say—The stars exert no influence over *base born*, people or *bastards*, and so on. Now, if he be a man of sense, such a person must at once see clearly the falsity of their assertions; for when one of those deceivers is called in to cast a nativity for a low born or a bastard child, he always sets down particularly the aspects of all the planets upon the individual; and if it fall sick, will declare, too, that such a planets is unpropitious to him, and so on. But, besides, do you not see plainly enough, that if you were to a place the child even of a low-born person or a courtezan under the burning sun at mid-day in the month Iyaishtha (May or June;) the very chief among the heavenly bodies, the sun himself, would certainly throw him into a fever, or otherwise exert an evil influence over him.

But if, while all this so evident to your own senses, you yet consent to the impositions and yield to the exactions of these men, putting your necks voluntarily under their yoke and passively submitting to their exactions, what can be done by others for your rescue?

If you ask me,—why there should be such disagreement and disaffection between us and the supporters of idol worship? I give you for answer the exact truth, that union and cordiality of feeling cannot possibly exist between those who are as wide apart, in all that relates either to spiritual truth or customary religious and social usage, as, east and west. To come to particulars: Him whom we regard as the most holy, omnipresent, indestructible, Supreme God, you (idol-worshippers) libel as now born, and then dying; now committing adultery, then perpetrating a theft; at one time waging war at others variously under the influence of lust, anger, and other disgraceful passions; how then is it possible any affection towards you should arise in our minds? And that so it would happen, these words of the holy sage of old declare. In the *Kaili yug*, or age of degeneracy, heretical men, impostors, will ascribe to the all-pure Supreme Spirit the reproach of birth and death, of malice, falsehood and lust, of anger, theft, adultery and cruelty the weakness of agitation and grief and all varities of evil acts.

லூதரின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி.

௰அம். அத்தியாயம்.

கயித்தானு என்பவன் லூதருடன் வாதாடி மடிந்ததைக்கண்டு றோமாபுரியார் மகாவிதனங் கொண்டு வேறொரு தானுபதியை நிசமித்து லூதருடன் வாதாடப் பண்ணினது—மாக்சிமில்லியன் என்னும் அரசனின் மானம்—லூதர் பாப்புவின் தானுதிபதியுடன் பண்ணின பொருத்தத்திற்குக் கையொப்பமிட்டது—இத்தானுதிபதி தேற்சலென்பவனைக் கண்டு இகழ்ச்சியாய் ஏசினது—பாப்புமதம் முற்றும் அசத்தியமென்று லூத்தர் மனதில்மென்மேலும்பட்டது—அவரெழுதிய பிரபந்தங்களெங்கும் பிரபலியமானது.

கயித்தானுவுக்கும லூதருக்குஞ் சமுதாயத்தில் நேரிட்ட சுமவாதத்திற் கயித்தானு தோற்றோடினதினிமித்தம் றோமாபுரியிலுள்ளவர்களுக்குண்டான மனத்தாங்கலுக்கோருவாயிராது. இப்படித்தோற்றோடவந்தது கயித்தானுவுடைய குற்றமேயன்றி மற்றும்படியல்லவென்று றோமாபுரியிற் சகல அமைச்சர்களும் நினைத்து மனக்குறைகொண்டுசொன்னதியாதெனில்,—"விசப்புஉத்தியோகத்தை அல்லது அவசாமென்றுகண்டால், காடினலென்னும் மகாசிரேஷட உத்தியோகத்தைத் தருவேனென்று வாக்குத்தத்தம்பண்ணி இன்சொல்மொழிந்து லூதனைமருட்டி வசப்படுத்திக்கொள்ளுகிற உபாயத்தைவிட்டுக் கயித்தானு என்பவர் லூதனை நிந்தாட்சணபண்ணி அவனை வெருட்டி அவருக்குக்கோபம் மூட்டுவானேன்? இதனாலாயபயனேன்"? என்றுயோசணபண்ணி எதுவிதமும் லூதனைவென்றுவிட வகைதேடினார்கள். அதினிமித்தமாகத்தானே தனதுதானுதிபதியின் மூலமாயோர்கட்டளை நிருபத்தைச் சருமானிதேயத்தில் விளம்பாம்பண்ணிவித்துப் பரிபூரணபலனென்னும் பாவவிமோசனபோதனையை அத்தைக்கொண்டுறுதியாகத்திடப்படுத்தினார். லூதருமோ தன்சத்தாதிகளாற்றனக்குஇன்னும்நேரிடவிருக்கும் மோசங்களையறிந்து அவைகளுக்காயத்தமாயிருந்தபடியினாலே, சார்த்திகைமாசம் இருபத்தெட்டாந்தேதி பாப்புவைவிட்டுத்திருச்சபைத்துணவாகிய சாதாரணசங்கத்தாருக்கதிகந்தெரியத்துடனிட்ட அபையமானது எங்கும் பாம்பிச்செல்லவேதுவாயிற்று. நான் திருச்சபைக்குவிரோதமாகவாதுதல், அல்லது அப்போஸ்தலகுருத்துவத்துக்கு விலக்காகவேன்குதல், சகலவற்றையுந் தேர்ந்தறிந்த பாப்புவின் திருச்சித்தத்திற்கு வழுவாயேன்குதல் யாதொன்றையும் பேசுகிற எண்ணமுள்ளவனல்ல. ஆனாலும், சர்வகாருண்ணிய தயபாராகியகடவுளுக்குப் பூமண்டலத்தின்கண் பிரதிபாலகாரிய பாப்புவானவரோ தம்மையொத்தபிறனைப்போல மோசத்திற்குளாகவும், பாவஞ்செய்யவும், புளிபேசவுமேதுவாயிருக்கிறானென்றும், தான் சாதாரண சங்கத்தாருக்கு இட்ட அபயமே சகலவிக்கினங்கள் அந்நீதங்கள்முதலியவற்றை விலக்குந்தஞ்சமென்றும்நான்அத்தாட்சிப்பிராகாமாய்க் கண்டபடியினாலே நான் அபயமிடவேண்டி வந்தது" என்று லூத்தர் சொன்னார்.

லூத்தர் சாதாரணசங்கத்தவர்களுக்கு இட்ட அபயமே பாப்புவின் தத்துவத்தைத் திரும்பவும் புதிதாய்க்கண்டனைபண்ணுவதற் காதாரமாயிருந்தது. தேவபத்தனேன்னுங்காணப்பேராயுடைய கிரண்டாம்பையஸ் என்னும் பாப்புவானவர் விளம்பாம்பண்ணின கட்டளைநிருபத்திற் பரிசுத்தமுப்பருடைய தத்துவக்கட்டளைகளை ஏன் திக்காரம்பண்ணுகிறனோ, அவன் பெரிய இராசாவாயிருந்தாலுஞ் சரி, அவன் சாபத்துக்குளாகிச் சபிக்கப்பட்டுத்திருச்சபையை விட்டு முற்றுய்த் தள்ளப்பட்டுப்போவானென்று எங்கும் அறியச்செய்தார்.

இவ்வேளையிலே சால்ஸ் வோன் மில்தீற்ஸ் என்னும் பேரினையுடைய ஓர்சாக்சனிப்பிரபு ஒருவர் பாப்புவின் ஆண்மனைக்கதிகாரியாய் றோமாபுரியிலிருந்தார். இப்பிரபுவைச் சருமானிதேயத்திற்கனுப்பிவைக்கச்சம்பவித்தால் அவர் எதுவிதப்பட்டும் சகலத்தையும் இராசிப்படுத்துவானென்றெண்ணி அவனை நியமித்தனுப்ப அவரோ உத்தியோகநேமாதிகாரிக்குஉபகாரமாகக்கொடுக்கும்படி பாப்புவிடமிருந்து அலங்காரமாகப்பொன்னினாலேசெய்த முட்செவ்வந்திப்புட்பமொன்றையுமெடுத்துக்கொண்டுபுறப்படத்தயாராயிருக்கையில்,அங்ஙனமுண்டானகவ்வைகாரியங்களைத் துலாம்பாமாய் விளங்கியறியவும் உத்தியோகநேமாதிகாரியின் மந்திரிகளாகிய இஸ்பலாத்தீனு, பெப்பிங்கர் என்பவர்களைத்திருப்பிக்கொள்ளவும் கூடியபிரயாசப்படவேண்டுமென்ற புத்தியுங்கேட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போய், நாறுஅம் ஆண்டு சருமானியில்வந்துசேர்ந்து, தான்போனபோன இடங்களிலுள்ளதுடிசனங்களிலனைவாசிப்பேருக்குமேலே சமயானுசீர்த்தேற்றத்திற்கும் பாப்புமதகண்டனத்திற்கும் அநுசாரிகளாயிருந்ததையும், சகலரும் லூத்தரைப் பற்றி

A few Chapters from the Life of Luther.

CHAPTER XVIII.

Dissatisfaction of the Court of Rome at Cajetan's ill success—A new Legate appointed—Death of the Emperor Maximilian—Luther signs an agreement with the Papal envoy—The envoy reproaches Tetzel—Luther's increasing convictions of the errors of the Papacy—Spread of his writings.

Cajetan's ill success occasioned much dissatisfaction at Rome. All the Roman Courtiers thought the failure was entirely owing to him. "Why did he provoke Luther," said they, "by insults and threats instead of alluring him by the promise of a bishopric, or even, if necessary, of a Cardinal's hat." The failure however must be retrieved. The Pope therefore caused to be published in Germany, by his Legate, a Bull, wherein he confirmed the doctrine of Indulgences. Luther foresaw the storm that was about to burst upon him. He therefore on the 28th of November appealed from the Pope to a General Council of the Church. This bold appeal was dispersed far and wide. In it Luther again protested that he had no intention of saying any thing against the holy Church, or the authority of the Apostolic see, and the Pope *duly informed*: "But," continued he, "seeing that the Pope, who is God's vicar upon earth, may, like any other man, fall into error, commit sin, and utter falsehood, and that the appeal to a General Council is the only safeguard against acts of injustice which it is impossible to resist;—on these grounds I find myself obliged to have recourse to it.

The appeal to a General Council was a new attack on the Papal authority. A Bull of Pius II. had pronounced the greatest excommunication against any one, even though he should be the Emperor himself, who should be guilty of such a rejection of the Holy Father's authority.

A noble Saxon, Chamberlain to the Pope, was then at the Court of Rome, Charles von Miltitz, and the Pope thought that by sending him to Germany he might effect a reconciliation.

Miltitz set out with the *golden rose* as a present from the Pope to the Elector. He was instructed to inquire into the state of affairs and to gain over Spalatin and Pfeffinger, the Elector's Counsellors.

The new Legate arrived in Germany in December 1518. To his extreme astonishment, he noticed wherever he stopped, that the majority of the inhabitants were favorable to the Reformation. Men spoke of Luther with enthusiasm. For one who declared himself on the Pope's side, he found three against him.

On the 12th of January 1519, died Maximilian, the Emperor of Germany. Frederic of Saxony became administrator of the Empire. With this accession of power the Elector was relieved from the fear of nuncios and their projects.

Miltitz, who had reached Saxony before the death of Maximilian, had lost no time in visiting his former friend Spalatin but scarcely did he begin to open his charges against Luther, before the chaplain broke out in complaint against Tetzel. He acquainted the nuncio with the falsehoods and blasphemies of the vender of indulgences, and declared that all Germany ascribed to him the dissentions that distracted the Church.

Miltitz was astonished. His wrath was instantly turned against Tetzel; and he summoned him to appear before him at Altenberg and account for his conduct.

The Dominican, as cowardly, as he was boastful, refused to obey the nuncio's summons, and declared he was afraid to do so. A striking contrast between the two men, Luther and Tetzel. The servant of God displayed intrepid courage in the face of danger;—the servant of men contemptible cowardice. Miltitz therefore sought an interview with the Reformer. Spalatin, their common friend, offered his house for the purpose, and Luther met him at Altenburg, about the 3d of January.

In this interview Miltitz exhausted all the stratagems of a diplomatist and Roman Courtier. He pretended great friendship for Luther, and flattered him not a little. He then conjured him to heal the wounds he had inflicted on the Church, and told him there was no way to do so but by recanting.

Luther replied with calmness, yet with earnestness and energy; and boldly complained of the unworthy manner in which the Roman Court had treated him, notwithstanding the purity of his intentions.

"I offer," said Luther, "to keep silence on these things provided my enemies are reduced to silence; but if they continue their attacks, we shall very soon see a partial dispute give rise to a serious struggle. My weapons are ready prepared."

Miltitz proposed that they should name an arch-bishop as arbitrator on some of the points they should have to discuss. "Be it so," said Luther, "but I much fear that the Pope will not accept of any judge; if so, I will not abide by

மேத்தப்பத்திமுத்தீ வைராக்கியமாய்ப் பேசினதையுங் கண்டு மெத்த அதிசயங்கொண்டார்.

நாறுஅகூம் ஆண்டு தைமாசம் பன்னிரண்டாந் தேதி சருமானிதேசத்துக்கேகசக்கிரவத்தியாகிய மாக்சிமில்லியனென்னும் பெரியவர் காலஞ்சென்றுவிட உத்தியோகநேமாதிகாரியாகிய பிறேட்டிறிக் என்பவரோ இராச்சிய அதிபரைக் கிராச்சியத்தை ஒப்புக்கொண்டதால், தானுதிபதிகளுக்கும் அவர்களோடுத்துத்தோடுக்குந் துருவம்முதலிய யோசணைகளுக்கு மச்சப்படவேண்டிய அவசாம் முற்றும் அற்றுப்போய்விட்டது.

மாக்சிமில்லியன் காலஞ்செல்லுந்தறுவாய்க்குமுன்னமே சாக்சனிதேயத்திற்போய்ச்சேர்ந்த மில்தீற்ஸ என்பவர் தமது பழயசினேகிதனுகிய இஸ்பலாத்தீனு என்பவரிடம்போய் அவரைக்கண்டுபேசி உறவாடித்தான் லூதருக்குவிரோதமாய்க்கொண்டுவந்த கட்டளைகளையெடுத்து அவருக்குச் சொல்லவாம்பிக்குது ஆரம்பிக்கழன்னமேஇஸ்பலாத்தீனு என்பவர்,பாபம் விற்றுப்பணம்வாங்கிவந்த தேற்சல் என்னுந் தந்தரக்குவிரோதமாக முறைப்படத்தொடங்கி இவனுடைய பொய்புரளி சமயதூஷணம் முதலிய கொடுமைகளையெடுத்து மில்தீற்ஸ் என்னுந் தானுதிபதிக்குரைத்துத் திருச்சபையிலே உண்டானபேதங் கழப்பஞ் சகலவற்றிற்கும் இந்தத்தேற்சலென்னும்பாதகனே காரணனென்றார்.

மில்தீற்ஸ் என்பவர் இதைக்கேட்டதிசயப்பட்டு அழலெழ முனிவுகொண்டு அவனிப்போதானே அல்தேன்வேக் என்னும்நகரியிலே தன்னைவந்துகண்டு முகாந்திரஞ்சொல்லவேண்டுமென்று ஒருகட்டளையனுப்பினார். அவன் வீம்பனாயிருந்ததுபோலவே அச்சக்குணமுள்ளவனுகவுமிருந்தபடியால், கட்டளைக்குவாமாட்டேனென்றும்வாப்பயப்படுகிறேனென்றுஞ் சொல்லியனுப்பினான். பாருங்கள், நீங்கள்மேலைச்சஞ்சிகைகளில் வாசித்தறிந்தபடி, லூதர் பஞ்சாயத்திற்குவரும்படி கட்டளைவந்தபோது அவர் மாட்டோமென்றுசொல்லாமல்அஞ்சாநெஞ்சத்துடன்போனார். தேற்சலுக்குக்கட்டளைவந்தபோது அவன்போகஅஞ்சி மாட்டோமென்றான். இதேகடவுள்தோண்டனுக்கும் மனிததோண்டனுக்குமுள்ளபேதாபேதம். அத்தோண்டனோழுனைமுகத்திற்கும்அஞ்சாமற்போனார். இத்தோண்டனோ நீசத்துவனாய்ப்போகப்பயப்பட்டான். தேற்சலென்பவன் மில்தீற்ஸ் என்பவர்கட்டளைக்குவாததைக்கண்டு லூதருடன் சம்பாஷணபண்ண எண்ணத்தைக்காட்டினார். ஆகையினால் இவர்களிருவர்க்குஞ்சாதாண சினேகிதனுகிய இஸ்பலாத்தீனுஎன்பவர் அவர்களிருந்துசம்பாஷணபண்ணும்போருட்டுத்தமதுவீட்டைக்கொடுத்தார். லூத்தரும் அதற்குச் சம்மதித்துச் சம்பாஷணைபண்ணும் நோக்கமாய் தைமாசம் இரண்டாம் முன்றுந்தேதிபோலே அல்தேன்வேக் நகரிக்குப்போகும்படி உவிற்றம்பாக் நகரியைவிட்டுப்புறப்பட்டார்.

இவர்களிருவருக்குமநேரிட்ட சம்பாஷணையில், மில்தீற்ஸ என்பவர் லூதனைவென்றுகொள்ளும்படி சூடியசாமர்த்திய உபாயதந்திரங்களைப் பண்ணிப்பார்த்தார். தான் லூதருடன் பெரியநட்பென்றும் மரிசமாயப்பேசினார். அவனைப்பற்றி அவர்முகத்துதியாய்ப் பேசினதற்கொருயெல்லையில்லை. இப்படியெல்லாம் அவருக்கு நிந்தாஸ்துதிகூறினபிற்பாடு லூதனைப்பார்த்துரைத்ததென்னவெனில், நிர்திருச்சபைக்குவருத்துவித்த காயங்களைக்கட்டி மாற்றி யாற்றுவதற்குயோகமானவழி நிர்கொண்ட கோட்பாடுகளைத் திக்காரம்பண்ணுவதேயல்லமல் வேறுவழியில்லையென்று சத்தியமாய்ச்சொல்லுகிறேனென்றார். லூதரிதைக்கேட்டு மகாமெத்தனவுடன் மீதுதியுந்தைரியங்கொண்டு உற்சாகமாய்ப்பிரத்தியுத்தாம் பகர்ந்து,தான் உள்ளொன்று புறம்பொன்றாய்ப் பேசாமல் உள்ளதை உள்ளதென்றும் இல்லதை இல்லதென்றும் காவடமின்றிப் பேசினபோதைக்கும், றோமாபுரியின் இராச சமுகத்தார் தன்னையவமரியாதையாய் நடத்தினதைப்பற்றி மெத்தத் தீடாரிக்கமாய்க் குறைபேசினார்.

மேலும் லூத்தருரைத்த மாற்றமாவது—"எனது சத்துருக்கள் பேசாமலிருந்தார்களேயானால் நானும் வாயெடாமற் பேசாதிருப்பேன். ஆனாலும் அவர்கள் கண்டிக்கத் தெண்டித்தார்களானால் நாங்கள் இப்போபண்ணுஞ் சினேகவாதம்முற்றிப்பெரிய வாதத்திற்கிடமாகிக்கடைசியில் இழப்புப்பறிப்புக்கேதுவாய்வரும்" என்று நிர்தானே சிக்கிங் கண்கொண்டு காண்பீர். எனது யுத்தாயுதவருக்கங்களெல்லாந் தயாராய் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன" என்றார். அப்போழுது மில்தீற்ஸ் என்பவர் லூதனைப் பார்த்து நாங்களிருவரும் இப்பொழுதெடுத்துப் பேசும் சில வாதங்களின் பேதத்தையும் அவைகளின் நீதத்தையும் வாயறுக்கிற தற்கு மத்திட்சனுக நாம் ஒரு பிரதான சிரேஷட குருவாகிய ஆட்சு விசோப்பை ஏற்படுத்த வேண்டியது, என்றார். அப்போழுது லூத்தர் பிரத்தியுத்தாமாக அப்படி ஒருவனை ஏற்படுத்துவதுத்தமந்தான்; ஆகிலும் யாதாமொரு மத்திட்சனை வைப்பதற்குப் பாப்பு

பிரியப்படமாட்டாரோ அதற்கென்னபுத்தி? அப்படியானாலும், நானோ பாப்புவின் தீர்மானத்திற்கிணங்கமாட்டேன். பின்னை மறுபடியும் நாமிருவரும் வாதம்பண்ணவேண்டிவருமேயென்றார். இவ்விதமாய் லூத்தருக்கும் மில்தீற்ஸ என்பவருக்கும் நேரிட்ட முதல் வாதம் முடிந்தது. திரும்பவும் அவர்களிருவரும் சந்தித்து சமாதானமென்று சொல்லிக் கையொப்பம் வைத்தார்கள்.

இப்படியே கையொப்பம்வைத்துக்கொண்டு மில்தீற்ஸ் என்பவர் மேற்கூறப்பட்ட பாதகனுகிய தெற்செல் வாசம்பண்ணின லீப்சிக் என்னுமூருக்குப்போனார். அங்கேபோய் அவர் அவனைக் கண்டு நீ யாதொன்றும் பேசாதையென்று சொல்லவேண்டியதவசமில்லாதவ்வளவு அவன் அவனைக் காண்கிறதுக்கு முன்னமே அவர் முன்னில்லாமலோடித் தூவுகளில் விழுந்தொழித்து மறைந்துகொள்ளவேண்டியதாய் வந்தது. ஆனாலும் மில்தீற்ஸ் என்பவர் அவனிற் சலஞ் சாதிக்கிறானென்பதை வெளியாய் அவனுக்குக் காட்டவேண்டுமென்றே தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் லீப்சிக்கென்னுமூரிற் போய்ச் சேர்ந்தவுடனே தெற்செலென்பவனைத் தனக்குமுன் கட்டளைவிட்டழைப்பித்து அவனைப் படாவஞ்சணையாயேசி அவமானப்படுத்தி நீதானே உண்டான சகல பொல்லாங்கு யாவற்றிற்குங் காரணனென்று அவனைக் குற்றஞ் சாட்டிப் பாப்புவானவருன்னைச் சபித்துப்போடுவானென்று அவனைப் பயமுறுத்தினார். மேலும் மில்தீற்ஸ் என்பவர் பாபம் விற்றுப் பணம் வாங்கிக்கொண்டு பற்றுச் சீட்டெழுதிக் கையொப்பம் வைத்துக்கொடுத்த கடுதாசிகளை எடுத்துத் தெற்செலுக்குக் காட்டிப் பாபம் விற்று வாங்கின பணத்தில்லைவாசிக்குமேலே நீயுன் பிரயோசனத்திற்காக வஞ்சித்தொழித்துக்கொண்டாய், அல்லது ஆராதரித்தனமாய்ச் செலவுபண்ணிப்போட்டாயென்று அவனுக்கத்தாட்சிப் பிராகாரமாயெடுத்தெல்லாவற்றையு ஒப்பனைபண்ணிக் காட்டினபோது அவன் சங்கரியமற்று நின்றுகொள்ளக்கூடாமற் பிணியாளியைப் போற்றரையில் விழுந்து தனக்குண்டான வெட்கத்தையுந் துக்கத்தையும் மறைத்துக்கொள்ளப்பார்த்துங் கூடாமற்போயிற்று. லூத்தரும் தமது பழைய சத்துருவாகிய தெற்செலென்பவனுக்கு நடந்த விதன சங்கதிகளைப் பற்றி அறியவந்தார். இவனை மாத்திரமோ அவர் நயப்படுத்திக்கொள்ளப் பிரயாசப்பட்டவர்போலே தெரிய வருகின்றது லூதரோ அவனைச் சற்றும் பகைக்கவில்லை. அவன் செய்த செய்கைகளையே முற்றயருவருத்துப் பகைத்தார். ஒருமுறை றோமபுரி முற்றும் ஒருமிக்கக் கூடிக்கொண்டு இந்தத் தெற்செலென்பவனை மிததியாய்ப் பகைத்தபோது இவனடுங்கித் தத்தளிப்புக்கொண்டாறுதலற்றிருந்தபோது இவனுக்குத் தேற்றாவாக லூதரொரு காகிதமெழுதினுப்பினார்.

லூதர் மில்தீற்ஸ் என்பவருக்குப்பண்ணின வாக்குத்தத்தத்தின்படி பங்குனிமாசம் முன்றுந்தேதி பாப்புவுக்கோர் நிருபமெழுதி நான் பண்ணிய பிரபந்தங்களையுங் கொண்டகோட்பாடுகளையும் ஒருபொழுதிலுந் திக்கரிக்கமாட்டேனென்று மகா ஒடுக்க வணக்கத்துடனறிவித்தார். இந்த வேளையில் பாப்புவின் குருத்துவ எல்லைகளடங்கிய நாடு நகரங்களனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று சற்பணைசெய்கிறதிற்றலைப்பட்டிருந்தபடியால் அந்நோத்தில் லூத்தானுப்பிய காகிதத்தினுள்ளுறையான பொருட்களைக் கவனியாமற் புறக்கணித்தார்கள்.

லூதரோ ஞானத்திலும் விசுவாசத்திலும் நாளுக்கு நாளோங்கி வளர்ந்தார். பாப்புமாருடைய கட்டளைநிருபங்களை நாடோறும் வாசித்து அவைகளிலுள்ள உள்ளுறைப்பொருள்களைக் கண்டு பாப்புமதத் தப்பறைவளமுற்றுயறிந்துகொண்டார். இதைப்பற்றி அவர் இஸ்லபத்தினுவென்பவருக்கெழுதியறிவித்ததென்னவேனில்—"நான்பாப்புமாருடையகட்டளைப்பத்திரங்களை வாசித்து வருகிறேன். பாப்புவானவரொருபோலிக்கிறிஸ்துவோ, அல்லது அவர் கிறீஸ்துவின் அப்போஸ்தலனோ என்பதை நானறிந்துகொள்ளவில்லை. கிறீஸ்துநாதனைப்பற்றி அவர்கள் விளங்கிக்கொண்டது மகா தப்பிதம். கிறீஸ்துநாதர் அவர்களிலே சிலுவையிலறையப்பட்டிருக்கிறானென்று சொல்லவேண்டும்" என்றெழுதினார்.

லூதருடைய சத்தமோவென்றற் சருமானியதேசத்தினெல்லைகளுக்கப்பாலுமாத்ததிர்ந்து தொனித்தது. அது கிறீஸ்துமார்க்கம் வழங்கிய பலவித சாதிகளினடுவே றோமருடைய அத்திபாரத்தின்சத்துக்களை அசைத்து விழத்தவாம்பித்தது. பாசிலிலே என்றவூரிலே அச்சடித்துக்கொண்டிருந்த பிறேவீனியஸ் என்னும் பேரையுடைய ஒருவர் லூதர் செய்த பிரபந்தங்களெல்லாவற்றையுமொருமிக்கவெடுத்துச் சேர்த்து அவைகளை அச்சடிப்பித்தெங்கும் பரப்பிவைத்தார். அப்பிரதிகளெங்கும் அதிசீக்கிரம்பரம்பிற்று. மேலும் பிறேவீனியஸ் என்பவர் இப்பிரபந்தங்களிலறுநூறு பிரதிகளையெடுத்துப் பிறன்ஸ், ஸ்பானியா தேச

the Pope's decision, and then the dispute will begin again.

Thus ended the first interview of Luther with Miltitz. They met again, and the truce, or rather peace was signed.

Miltitz, acting on the agreement he had just concluded, repaired to Leipsic where Tetzel then lived. There was no need to enjoin silence on him, for he would gladly have hid himself in the bowels of the earth; but the nuncio resolved to vent his wrath upon him. On arriving at Leipsic he cited him before him, overwhelmed him with reproaches, accused him of being the cause of all the evil, and threatened him with the Pope's anger. The agent of the house of Fugger was confronted with him. Miltitz exhibited to Tetzel the accounts of that house, papers that bore his own signature! and proved that he had squandered or appropriated to his own use considerable sums. The unhappy man was struck motionless by these well founded charges. He fell into despair, his health gave way, and he knew not where to hide his shame. Luther received intelligence of the miserable fate of his former adversary, and seems to have been the only person concerned for him. It was not the man, but his actions that he had hated. At the very time when Rome was pouring wrath upon him, Luther wrote to him a letter of consoiation.

Luther, in fulfilment of the promises he had made to Miltitz, wrote to the Pope, on the third of March, a very humble letter, in which, however, he stated that he could not retract. In the midst of the political intrigues which then agitated the city of the Pontiffs, Luther's letter was disregarded.

Luther daily grew in knowledge and in faith. He studied the *decretals* of the Popes, and the discoveries he made greatly changed his ideas. He wrote to Spalatin—"I am reading the *decretals* of the Pontiffs, and I know not whether the Pope is Anti-christ himself or whether he is his apostle; Christ is so misrepresented, and even crucified in them."

Already the Reformer's voice was heard beyond the confines of Germany. It had begun to shake the foundations of the Roman power among the several nations of Christendom. Frobenius, the celebrated printer of Basle, had put forth a collection of Luther's writings. They circulated rapidly.

Frobenius sent 600 copies of these writings to France and Spain. In England, they were received with great eagerness. Some Spanish merchants translated them into Spanish, and forwarded them from Antwerp to their own country; and Calvi, a learned book-seller of Pavia, took a large quantity of copies to Italy, and distributed them.

Frobenius, in sending Luther a copy, related these joyful tidings, and thus continued:——"I have sold all except ten copies, and no speculation ever answered my purpose so well as this." "I am delighted," said Luther, "that the truth is found so pleasing, although she speaks with little learning and in stammering accents."

Such was the commencement of the awakening in several countries of Europe. At the moment when the Roman Pontiff thought to stifle the work in Germany, it began to manifest itself in France, the Low countries, Italy, Spain, England and Switzerland.

THE POWER AND WISDOM OF GOD.

Who has seen the sun in the sky glittering with glory, the moon calmly gliding along the heavens, and the stars, without number, in the blue vault above? "The heavens declare the glory of God; and the firmament showeth his handy work," Psalm. xix. 1. Who has seen the ocean in its wrath, and the coming and retiring tide?

I have seen the sun in the sky at his rising and setting, as well as when rejoicing in his mid-day strength. His rays have been insufferably bright, and earth and heaven have been alike gilded with his all-glorious beams. I have seen the moon moving in her brightness, calmly gliding along the heavens, and silvering the fleecy clouds! And I have seen the stars innumerable spangling the blue vault above. Yes; it is true, indeed, that "the heavens declare the glory of God; and the firmament showeth his handy work."

I have seen the angry ocean waging war with the maddened winds, when the lightning-flash has half blinded me, and the roaring thunder has crashed over my head: and I have seen the obedient billows come and go in their accustomed tides, moving like servants at the command of their master.

If thou hast seen these things, then thou hast had proof of the power of God. "God hath spoken once; twice have I heard this; that power belongeth unto God," Ps. lxii. 11.

Who has seen the light of day and the darkness of night, the morning dew, the refreshing shower, and the changing seasons as they roll?

I have seen the light of day for useful labour, and the darkness of night for calm repose. I have seen the morning dew and refreshing shower gladdening the thirsty earth, and giving fresh life the drooping trees. And I have seen the changing seasons. Budding, balm-breathing spring! leafy, flowery, rejoicing summer! fruitful, abundant autumn! and frosty, purifying winter!

If thou hast seen these things, then thou hast had proof of the wisdom of God. "Oh the depth of the riches both of the wisdom and knowledge of God! how unsearchable are his judgments, and his ways past finding out!" Rom. xi. 32, 33.

ங்களுக்கனுப்பிவைத்தார். இங்கிலாந்திலும் அப்பிரதிகளைச் சகலரும் வாஞ்சையுடன்வாங்கிவாசித்தார்கள். சிறிது ஸ்பானியவியாபாரிகள் அப்பிரதியையெடுத்து ஸ்பானியபாஷையாக மொழிபெயர்த்து அன்றவாப் என்னும் பட்டினத்திலிருந்து தங்கள் சுயதேசத்திற்கனுப்பிவைத்தார்கள். பாவியாவென்னுமூரிலே புத்தகங்களைவிற்றுக்கொண்டிருந்த கல்வியேன்னுமோர்படிப்பாளியும் அனேக பிரதிகளை வாங்கி இத்தாலியாவுக்கனுப்பி அவைகளை அங்கே சகலருக்குங்கொடுக்கப்பண்ணினார்.

புறேவினியஸ் என்பவரும் இதிலொரு பிரதியெடுத்து லூத்தருக்கனுப்பிவைக்கும்போழுது இந்தச் சோபன சங்கதியையுமெழுதியனுப்பினார். அதாவது, "பத்துப்பிரதியை விட மற்றதெல்லாம் விற்றுமுடிந்தது" என்றெழுதினார். அதற்கு லூத்தர் பிரத்தியுத்தரமாக "சத்தியமென்னும் பொருள் இன்னமும் முற்றழியவாதிருந்தும் கொஞ்சத்துக்குக்கொஞ்சம் அது உலகத்தில் நடமாடுவதைக் காண்கவருகிறதெனக்குச் சந்தோஷமென்றார்."

ஏரோப்பையின் பற்பல நாடுகளுங்களிலுண்டான மனவருட்சிக்காம்பமிதுவே. சருமானி தேயத்திலேயுண்டான சமயானுசீர்த்தேற்றத்தை அழித்துப்போடுகிறதற்குப்பாப்பு நினைத்த அச்சணமேதானே அது பிறன்ஸ், இத்தாலி, இஸ்பானியா, இங்கிலாந்து, சுவிற்சேலாந்து என்னும் பேர்பெற்ற தலங்களில்த் தீப்படவும் பாப்புமதத்தைக் கண்டனம்பண்ணவும் ஆம்பித்தது.

பராபரன் வல்லமையும் ஞானமுடையார்.

செஞ் சோதியுடன் பளிரென்றிலங்குஞ் சூரியனையும், மகா அமைதியுடன் செல்லுஞ் சந்திரனையும், எண்ணித்தொலையா நட்சத்திரங்களையும், நீலநிறம் பொருந்திய மேக மண்டலத்திற் கண்டவனார்? "வானங்கள் பராபரனுடைய மகிமையைச் சொல்லுகின்றது. ஆகாயவிரிவு அவருடைய காங்களின் கிரியையை அறிவிக்கின்றது." சங்கீ. யகூ. க. சமுத்திரங் கொந்தளித்து உக்கிரங்கொள்ளுகிறதையும் திரைகளோடிப் பாந்துபாய்ந்து வற்றுவதையுங் கண்டவனார்?

உதயமான வேளையிலும் அத்தமனவேளையிலும் கடுவெயிலவுள்ள மதிய வேளையிலும் நான் சூரியனைக் கண்டேன். அதன் கிரணங்களோ பார்த்த கண் பறியத்தக்க அவ்வளவு பிரபையுள்ளதாயிருந்தன. அதன் பிரபையான கிரணங்களோ வானம் பூமி அடங்கலுஞ் சென்று எங்கும் வெளிச்சத்தைக் கொடுத்தன. சந்திரன் பிரகாசத்துடன் அசைந்து மிகு பதமையாய் வானங்களிற் சென்று மிருதுவான முகில்களை வெண்மையாக்கினதையும் அதற்குமேலே அநந்தக் கணக்கான நட்சத்திரங்கள் நின்றிலங்குவதையுங் கண்டேன். ஆகையால் வானங்கள்பராபரனுடைமகிமையையும்ஆகாயவிரிவு அவருடையகாங்களின் கிரியையையுமறிவிக்குதென்பது சத்தியமெனத்திருட்டாந்தமாய்அறிந்துகொண்டேன்.

சமுத்திரம் மகா உக்கிரத்துடன் கோபித்திரைந்து காற்றுடன் யுத்தம்பண்ணப்போனதையுங் கண்டேன். அவ்வேளையில் மின்னல் உண்டாகி என்கண்களை மறைத்துப்போட்டது. இடிமுழக்கம் என் தலைக்கு மேலே மளமளென்று முழங்கிற்று. திரைகளெங்கும் பாந்து பாய்ந்து எசமான் கட்டளைப்படி ஏவின வேலை செய்யப்போகிற ஊழியக்காரரைப் போல அது மறுபடியும் வந்தவழியே போய்விட்டது.

நீ இவைகளைக் கண்கொண்டுபார்த்தால் கடவுள் வல்லவனென்பதை நீ காண்பாய். "பராபரன் ஒன்றுசொன்னார் அதை இண்டொருதாங்கேட்டேன் வல்லமை பராபரனுடையதென்பதைத்தானே."

பகலின் வெளிச்சத்தையும் இரவின் அந்தகாரத்தையும் விடியற்காலப் பனியையும் பசுமையான மழையையுங் காலங்கள் விகாரப்படுவதையுங் கண்டவனார்?

பகல் வேலை செய்வதற்காகவும், இரவு ஆசுவாசத்திற்காகவுமுண்டாக்கப்பட்டதென்றறிந்தேன். விடியற் காலப்பனியும் பசுமையானமழையும் தண்ணீரில்லாமல் வாண்டு தாகங்கொண்ட பூமியைச் செழிப்பித்து மழையில்லாமற் பட்டுப்போகவேதுவாயிருந்த மரங்களுக்குச்சீவனைக்கொடுத்துயிர்ப்பிக்கிறதையுங் கண்டேன். காலங்கள் விகாரப்படுகிறதையுங் கண்டேன்— மரங்களைத் தளிர்ப்பிக்கும் வசந்தகாலமே! மகிழ்ச்சிகொள்ளுங் கோடைகாலமே! கனிவருக்கங்களை ஏராளமாய்க்கொடுக்கும் கனிகாலமே! பனி மிகப் பெய்யும் மாரிகாலமே!

நீ இவைகளைக்கண்கொண்டுபார்த்ததுண்டானால் கடவுள்வல்லவனென்பதைத்திருட்டாந்தமாய்க்காண்பாய். "ஆ! பராபரனுடையஞானம் அறிவுஎன்பவைகளின் சம்பூரணம் மிதந்த ஆழமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. அவருடையநியாயத்தீர்ப்புக்கள்அளவறுக்கப்படாதவைகள். அவருடைய நெறிகள் ஆராய்ந்துபார்க்கமுடியாதவைகளாயிருக்கின்றன. றோ யகூ:கூஉ,கூகூ.

நாற்சமயக்கோளரி.

மகம்மது மார்க்க முதலானவர்களுக்குத்தோன்றப்பட்டதாகாரியங்களென்னவென்பதைப்பற்றிச் சொல்லியது.

அதில்.

முதலாவது, அந்த அநாதிகாலத்திலே ஆகாய முதலானசராசரங்களையுஞ் சிருஷ்டித்து உருவாக்காததற்குமுன்னமே அவ்வஸ்துவானவர் எப்படிப்பட்டவராயிருந்தாரென்றும், அதற்குப்பின்பு பூமியோவெனில் உருபமற்றதும வெறுமையுமாயிருந்தது ஆழத்தின்மேல் இருளுமாயிருந்தது. ஆனால் தண்ணீர்களின்மேலசைவாடிக்கொண்டிருந்தவராரென்றுங்கேட்டாலுந்தெரியாது, அவ்வஸ்துவின் சுவாபத்தன்மைகளும், இலட்சணங்களும் எத்தனைபிரிவாய் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அவரருபத்தின்படியேகோராபீன்; சோராபீனென்ற சம்மனசாகிய, அல்லது, (இயமதூதர்களையுஞ் சிருஷ்டித்து) ஆண்டு சவரட்ஷணைசெய்துவருகிறவஸ்து ஒருவரோ அனேகருண்டோ? அதெப்படியென்றும், ஆதியிலே அவர் மனிதனையும் மனுஷியையுமுண்டாக்கின விபரமேதென்றும் அம்மனிதர்களை ஆருடையசாயலாகவும், அவர்களையெந்தஸ்தலத்திலே குடியேறும்படியாகவுங் கட்டளையிட்டருளிய தென்றும், அவர் அவர்களுக்குக்கொடுத்த மாளாதபாக்கியமாவதென்ன? மறுபிறப்பாவதென்ன? அவர்களிருந்த தோட்டத்திலேதானிருந்தார்களா இல்லையாவென்றும் அவர்களுக்கு அவர்கொடுத்த வாக்குத்தத்தமாவதென்ன? அவர்கள் அந்தக்கட்டளையை மீறினார்களா? இல்லையாவென்று பரிச்சித்தவகையெப்படி? அதினாலே அவரவர்களுக்கு இடப்பட்ட சாபமாவதேதென்றும், அச்சாபம் அவர்களுக்கு மாத்திரமோ, அல்லதுலகத்திலே யிருக்கிற எல்லாச் சந்ததியாருக்குவந்ததோ, இல்லையோவென்றுகேட்டாலுந்தெரியாது. அந்த ஆதிமனிதர்களுடைய புத்திரர்களிலொருவன் தன்சகோதரனைக்கொன்றதேதென்றும், அதினாலே அவரவனுக்கெவ்வளவுபழிசுமத்தப்பட்டதென்றும், அவன்முன்னிருந்ததோட்டத்திலேதானிருந்தானா? அல்லதுஅவன்முடிவாவதெப்படியென்றும், அவர்களிற்சிலர் யாதையளாவத்தக்கதாகச்செய்ததென்ன? அவர்களெண்ணத்தின்படியே முடிந்ததா இல்லையாவென்பதற்குக்காரணமும், அதினால் அவர்களுக்குக்கிடைத்த மாறுதல்களாவதெப்படிப்பட்டதென்றும், அவ்வெல்லாமனிதர்களின்பேரிலவந்த சென்மப்பாவங் கருமப்பாவம் அல்லது, செய்யும்பாவமென்னவென்றும், அவர்களுக்கெத்தனை கற்பனைகளைக்கொடுத்தருளினார் அதின்விபரமென்ன? அவர்களிந்த நெறியைவிட்டு மனதினாலும்வாக்கினாலுஞ்செய்கையினாலும்மற்ற அவயவங்களினாலுஞ்செய்துவருகிற கன்மபாவங்களாவதென்னவென்றும்அவர்மனிதர்களைச் சிநேகித்தமகாபெரிதான சிநேகத்தினாலே ஆரைநமக்குப்பிணையாளியாகவும் மீட்பராகவும் ஒப்புக்கொடுத்தார். அப்படிவந்தவராரென்றும், அவர் பரமாத்துமாவா, அல்லது சீவாத்துமாவா? அதெப்படியென்றும், அவர்காட்சிப்பொருளா? சித்துப்பொருளா? மெய்ப்பொருளா பொய்ப்பொருளா? அதினுடையவிபரமேதுக்கொத்ததென்றும், அவர் மனோவாக்குக்காயத்திற்கும் எட்டுகிறவரோ எட்டாதவரோ? ஒப்புவமைக்கொன்றுதவரோ காணக்கூடியவரோ காணக்கூடாதவரோ? காணக்கூடிய வஸ்துக்கள் அழிவுக்குரியதோ? அழியாமல் எப்பொழுதும் ஒருகண்டசிராயும் சாசுவிதமாயுமிருக்குமோ? அதின்விபரங்களேதென்று கெட்டாலுந்தெரியாது, அப்படிக்காணக்கூடியவஸ்து இம்மையில் இல்லையா? அல்லது மறுமையிலில்லையா? அவரை ஆர்மூலமாய் எந்தச்சுருதியின்காரணத்தினால் அறியலாமென்றும் அவர்கன்னியாயிருந்தால் நம்முடைய கன்மத்தை நிவர்த்திசெய்கிற வகையெப்படியென்றும், அவரை ஒரு ஆண்ரூபமாவது, அல்லது மிருகம் பட்சி, மட்சம், ஊர்வன முதலானரூபமாவது, எந்தரூபமாவது செய்து வணங்கிவருதல் அவருக்குப்பிரியமா? சஞ்சலமா? வெறுப்பா? அதெப்படியென்றும், அப்படிச்செய்கிறவர்களுக்குமன்னிப்புக் கிடைக்குமா? இல்லையாவென்றும், அவருடைய வல்லமையான புயபராக்கிறமத்தை விக்கிரகங்களுக்குக் கொடுப்பாரோ? கொடுக்கமாட்டாரோ? அந்தவிக்கிரகங்களுக்குப் பஞ்ச அறிவுண்டோ? அல்லது ஓர் அறிவாவது உண்டோ? சீவனுண்டோ? ஆத்துமாவுண்டோ? அதெப்படியென்றும், அத்தேவர்களோ செவிடுமையுங் கண்ணொளியுமற்றவர்களுங் கன்மிகளுந்துற்இலட்சணம் உடையவர்களாகிய, பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், பிதிர்தேவதைகள், துஷ்டதேவதைகள், முதலானமார்க்கமும் வழியுங் கொள்கையும் அசத்தியமுள்ளதோ? அல்லது சத்தியமுள்ளதோ? அதின் தன்மை எப்படிப்பட்டதென்றும் அச்சத்தியமும் பரிசுத்தமும் பொருந்திய மார்க்கம் நிச்சயமுள்ளதா? அல்லது நிச்சயமற்றதா? எதுவென்றும் அச்சாதாரண சத்தியமார்க்கத்திற்குட் பிரவேசிக்கப்பாருங்களென்றால் அப்பொழுது அவர்களுக்கு முகக்கடுகடுப்பும், மூர்க்கமுங்கசப்புஞ் சஞ்சலமும்வரும்படியாகச் செய்கிறவர்களாரென்றும், அப்படிச்செய்கிறது மனிதருக்குத்தடுக்கலும், அம்மனிதருடைய ஆத்துமவாழ்வைக்கலக்கி மயக்கிக் கெடுக்கும்படியாகவும் தன்வலையாகிய கண்ணிக்குட் சிக்கி, அவதிப்படவும் நாடித்திரிகிறவர்களைப்படிக்கொத்த குணகுணங்களையுடையவர்களென்றும், அவ்வுலகத்தின் தம்பிரானாகிய பேயேல்சேபூல் ஆவென்றும் அச்சாமனசானது துன்மனசாகிப் பசாசாய்ப்போன காரணமெப்படியென்றும் அப்பசாசின் நிறமுங் குணமுமென்ன? அது ஆரைத்தன்வசப்படுத்தி ஆருக்கு விரோதத்தைச்செயவித்ததென்றும். அப்பாபரனுடைய சாபத்திற்குட்பட்டவகையென்ன? அல்லது அச்சற்பத்திற்குவந்த நித்திய ஆக்கினையாவதெப்படியென்றும். அம்மனிதர்களுக்கு அழியாத வஸ்துகளாயிருக்கிறதா? அல்லது அவ்வழியாதவஸ்துவின் எல்லையுங் குணமும், இலட்சணமும் எவையென்றும், அவ்வழியாதவஸ்து மிருகங்களைப்பார்க்கிலுமீசுரமுள்ளதோ அல்லது தாழ்வுள்ளதே? அதினவகையாதென்றும் பாவமாவதென்ன? புண்ணியமாவதென்ன? நம்முடையசுயப்புண்ணியத்தினாலாவது சித்தத்தினாலாவது மோட்சமடையக்கூடுமா? பின்னை, ஆருடைய புண்ணியதவத்தின் சித்தத்தினாலும் அனுபவிக்கலாமென்றும், தேவாலயத்திற்குள்ளிருக்கிறவர்களார்? புறம்பாகவிருக்கிறவர்களார்? அல்லது கிறிஸ்துவுக்கெதிராளியாயிருக்கிற மார்க்கங்களெவ்வளவென்றும், அம்மனிதர்களுக்குப் புண்ணியத்தைக் கொடுத்து நடப்பிக்கிற மெய்யான காரணக்குருவார் ஆத்துமகுருவா? அக்காரணக்குருவின்செய்கைகள் நன்மையானதோ; அல்லது பொய்யானகாரியக்குருக்களின் நடக்கைகள் தீமையானதோ? அவைகளேதென்றும் அக்காரணக்குருவின் தெய்வீகத்துவம் எவ்வாறென்று கேட்டாலுந்தெரியாது. அவர் இயற்கையோ? அல்லது பொய்யானசாமிமுதலானகுருக்களுஞ்செயற்கையோ? அதினுண்மையெப்படியென்றும், ஆத்துமக் குருஎத்தனை? சரீரத்தில் பொய்மெய்யான குருக்கள் எத்தனை? அதின் விபரமேதென்றும், அஞ்ஞானம், மெஞ்ஞானம், சிற்றின்பம், பேரின்பம், சத்தியம், அசத்தியம், சத்து, அசத்து, இவைமுதலான பிரயோசனங்கள் யாதென்றும், அவ்வஞ்ஞானவுறவு எங்கே? மெஞ்ஞானவுறவு எங்கே? என்றுகேட்டாலுந் தெரியாது, மிருகங்களுக்குப் பகுத்தறிவுண்டோ? ஆத்துமாவுண்டோ? அவைகளுக்கு மோக்ஷங் கிடைக்குமா? நரகங்கிடைக்குமா? இல்லையாவென்றும், சீவன் இருக்கிற சாதியுமாய், சீவன் இல்லாத சாதியுமாய், அச்சீவன் இருக்கிற சாதியிலே ஆத்துமா இருக்கிற சாதியுமாய், அந்தச் சீவனும் ஆத்துமாவும இருக்கிற சாதியுமாய், சீவன்மாத்திரம இருக்கிற சாதியுமாய், சீவன் இல்லாத சாதியுமாய், சீவன் நிற்சீவனென்றுங் கேட்டாலுந் தெரியாதென்றறிந்துகொள்க.

இரண்டாவது, உகாந்திரக்காலத்தில் சம்பவிக்கப்போகிற தீர்ப்பாவதென்ன? * அவ்வுலகமும் அதின்சராசரங்களும், எப்போஅழியுமென்றுரைக்கேட்டாலுந் தெரியாது, அல்லது அதெப்படியழிந்து ஆருடைய வல்லமையால் முடிவுண்டாகுமென்றும், அவ்வுலகத்தில் இருக்கப்பட்ட மனிதர்களைச் சங்கரிக்கப்பட்ட இடமெங்கே? அவர்சடத்தோடா? ஆவியோடா? எந்தப்பக்கமாய்வருகிறார். எதின்மேலேவந்துதங்குவார் ஏதைச்செய்ய இனிவருவார் என்றுங் கடைகிநாட்களிலே சர்வமனிதர்களையும் உயிரோடெழுப்புகிறதுண்டா? அல்லது எழுப்பப்போகிறவரார்? அப்படி எழுப்பினவுடனே அவர்களுக்குக் கொடுக்கிற நற்பாக்கிய நிற்பாக்கியம் யாதென்றும், அவர்கள் உயிரோடெழுந்த தேகத்தோடே மோக்ஷமாவது நரகமாவது அடைவார்களா? அதேதென்றும், அம்மோக்ஷத்தின் கூறென்ன? நரகத்தின்கூறென்ன? அம்மெய்யிசுவாசிகள் அனுபவிக்கப்படுகிற பாக்கியசிலாக்கியமெவை? அவர்கள் ஆருடைய புத்திரர்களாய் இருக்கிறார்கள். அல்லது, அவிசுவாசிகள் அடையப்போகிற நிற்பாக்கிய சஞ்சலமும், அலறுதலுமுள்ளவர்கள் ஆருடைய புத்திரர்களாய் இருக்கிறார்களென்றும், அவரவர்களடையப்போகிற ஆத்துமமரணமென்ன? சரீரமரணமென்ன? நித்தியமரணமென்ன? நரகவேதனைக்குச் சம்பந்தமுள்ளவர்களாரென்றும், அப்படிப்பட்ட மனிதர்களுக்காகவும் பூமியின் தம்பிரானுக்கு முன்பாகவும் வருகிறவிசேஷித்தசாட்சிகள் எத்தனையெயர். அவர்களுக்குச் சம்பவிக்கிற சஞ்சலமுஞ் சிவக்கியமாவதென்னவென்றும், அமமோக்ஷஸ்தலமெங்கே? பாதாள உலகத்திற் போகிறவர்களார்? பரதீகிலே போகிறவர்களார்? இவர்கள் ஆருடைய வலது பாரிசத்திலே என்றாழியுள்ளகாலம்வரையுமிருந்து இடைவிடாமல்அவரைத்துதித்துஆர்ப்பரித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களார்? அல்லது, என்றென்றைக்குமுடிவில்லாமல் அலறுதலுந் திகிலும் பற்கடிப்புமுள்ளவர்களாய் இருந்துஅனுபவிக்கப்போகிறதெப்படியென்று கேட்டாலுந் தெரியாதென்றறிந்துகொள்க.

* மாற்கு, ௯. அதி: ௩௧ம். வசனத்தைப்பார்.

நாலடியார்.

Impurity of the Body.—தூய்தன்மை.

க. மாக்கேழ்மடநல்லாயென்றாற்றுஞ் சான்றவர்
நோக்கார்கொணெய்யதோர்புக்கில்லையாக்கைக்கோ
ரீச்சிறகன்னதோர்தோலறினும்வேண்டுமே
காக்கைகடிவதோர்கோல்.

பதம்	உரை
மா	பெருமையும்
கேழ்	நிறமும்
மடம	அறியாமையும் (பொருந்திய)
நல்லாய்	பெண்ணே
என்று	என்று
ஆற்றும்	சொல்லும்
நோய்யது	அற்பமாகியது
ஓர்	ஒரு
புக்கில்லை	உடலை
சான்றவர்	பெரியோர்கள்
நோக்கார்	பார்க்கமாட்டார்கள் (ஏனெனில்)
யாக்கைக்கு	சரீரத்திற்கு
ஓர்	ஒரு
ஈச்சிறகு	ஈயினிறகு
அன்னது	ஒப்பாகியது
ஓர்தோல்	ஒருதோல்
அறினும்	அற்றலும்
காக்கை	காக்கை
கடிவது	ஓட்டுவதற்காக
ஓர்கோல்	ஒருகோல்
வேண்டு	வேண்டும்—எறு.

ஏகாம் அசைநிலை—கோல் அசைநிலை.

உ. தோற்போர்வைமேலுந்துவளபலவாய்ப்போய்ம்மறைக்கு
மீப்போர்வைமாட்சித்துடம்வானுன்மீப்போர்வை
போய்ம்மறையாக்காமம்புகலாதுமற்றதனைப்
பைம்மறியாப் பார்க்கப்படும்.

பதம்	உரை
தோல்	தோலாகிய
போர்வை	போர்வை
மேலும்	மேலும்
துவள	துவாங்கள்
பல	பலவான
வாய்	இடங்களில்
போய்	மலங்கவள
மறைக்தும்	மறைத்துவைக்தும்
மீ	மேலாகிய
போர்வை	போர்வைபொருந்திய
மாட்சித்து	பெருமையுடையது
உடம்பு	சரீரம்
ஆனால்	ஆனாலும்
மீப்போர்வை	மேற்போர்வையானவை
போய்	மலங்கவள
மறையா	உயிர் நீங்கியவிடத்து மறையாவாம் (ஆகையால்)
காமம்	காமத்தை
புகலாது	தஞ்சமெனவிரும்பாது
மற்று	மற்ற
அதவன	அச்சரீரத்தை [லே
பைமறியா	திரும்பிய பையைப் போ
பார்க்கப்படும்	நோக்கவேண்டும்,—எறு.

மற்று அசைநிலை, பைமறி—எது. பாம்பின்வாய்ப்பையுள்மறிபட்டவிடமெனினும் பொருந்தும்.

MORNING STAR.

Jaffna, 8th October, 1846.

IMPORTANCE OF PEACE.

The London *Times* in an article on the "Moral condition of the Army," utters the following gratifying sentiments on the influence and importance of cultivating Peace.

We have done much for posterity by ceasing to punish mankind for involuntary religious faith, by breaking down the artificial barriers that have so long prevented the cordial intercourse of man and man, and forbidden that interchange of physical and intellectual wealth which God ordained when he gave to every land its climate and to every soil its fruit. But much as we have accomplished, there is yet still more to do. Above all, there is one achievement before us, without which every other must be insecure and of questionable value. It remains for the most powerful, the bravest, and the freest people of the globe to proclaim and establish the virtue and beauty, the holiness and necessity, of universal peace; and that they will proclaim it in due time we entertain no doubt. It has already occurred to the thinking masses of this great country, notwithstanding the humanising creed which we profess, the civilization that we boast, and the increased intelligence of all classes of the population, that the ferocity of warfare is as brutal today, as in the remotest times of savage ignorance; that the Christian and heathen are, to all intents and purposes, one and the same when they meet as destroyers on the battlefield; and that what we call the glorious victories of British arms are scarcely to be distinguished from the butcheries of barbarous ages that we pity, and of more barbarous fighting men whom we think proper to condemn. And it must be so! You cannot redeem under any circumstances the naked horrid aspect of war, the offspring of brutality and civilizations adopted child. War in itself is a mighty evil-an incongruity in a scheme of social harmony—a canker at the heart of improvement—a living lie in a Christian land—a curse at all times. Custom that makes us view all things that are essential to our well-being as the true exponents of a country's greatness, has taught us to regard systematic war as necessary to our condition, and reason and revelation appeal against custom in vain. We confess that we regard with infinite satisfaction every endeavour, come whence it may, to destroy the supremacy of a cruel deity, acknowledged on every ground. Kings who preach to their subjects the advantages and sacred character of peace are more than kings. Men who unite to promulgate the same doctrine, feeble instruments though they be, and liable to ridicule, claim respect for their Mission. But neither kings or small societies of well meaning men are strong enough to grapple with a power as firmly rooted as the rock. Before the reign of war can cease, education and mental liberty must have an empire co-extensive with the evil. It is not this nation that must be convinced, but all nations; not this division of the world, but every part of it—for war is everywhere. But it is time to begin. One step-it is but one-has been taken by ourselves, and we hail it as a presage of good omen. In the nineteenth century it is suddenly discovered that the soldier is a human being, with faculties and passions like other men; that, being something more than a useful machine, he deserves to be treated rather better than a brute. Books are written to maintain the fact, and to claim for the warrior the rights—moral, social, and intellectual—that you do not deny to the law-breaker and the felon. Convince the warrior that he is henceforward to enjoy them, and believe us, the war-god himself is taken on his throne.

RICH WITHOUT MONEY.

The real wants of man are few and easily supplied; hence wealth, in the general meaning of the term, is not necessary to gratify them. We can be rich in a well cultivated mind, it will be of more value to us than rubies, or the most precious jewels. What would be the value of wealth compared with knowledge; or the glitter of gold compared to a well cultivated mind? If we train and improve our faculties and habits, until we can understand and appreciate all that is going on in the world around us, it will be of more value to us than money. We can also be rich, in viewing and enjoying the works of nature, though we possess no wide spread fields or beautiful vallies. The poorest peasant, if his mind be cultivated, may enjoy himself while viewing the works of nature, as well as he on whom God has more bountifully bestowed his blessings. We can also be rich in moral worth, in love to our neighbors and the world—we may feel a kindred throb for all the miseries and sufferings of mankind. Richer still is the man whose dependence is in his Creator; in prosperity he feels his soul elevated with gratitude and love to that being who has given him all he enjoys; and when the clouds of adversity darken his path, when his possessions are swept away, when his friends forsake him, or death snatches them from his side, he can look above all these and say "*My best treasure is in heaven.*" We can be rich in the possession of a pure conscience, and in the favor of our Creator; if we desire wealth to make us happy, how much happier shall we be if we possess with it, a good conscience; but if our stores are gained by dishonest means, if we worship at the shrine of Mammon until the love of gain has caused us to wring the pittance from the hard hand of *industry*, or snatch the crumb from the lips of *poverty*, how little pleasure can wealth thus obtained yield to its possessors, or compared with that which springs from the thought of having faithfully performed our duty to our fellow-beings.—*Selected.*

FOR MODERATE DRINKERS.

It cannot be denied that the ranks of the intemperate are recruited from the company of moderate drinkers. It is therefore certain that many moderate drinkers will become drunkards. No moderate drinker can say with certainty he shall not be of this number. The only person then who can be sure he will not become a drunkard is him who drinketh *not a drop.*

THE POISON IS IN THE DROPS.—Oh, how long have we been deceived! We long searched for the poison that was destroying our life. The drop said, *it is not in me.* I am but a drop, and can do no harm. The little stream said, *it is not me.* Am not I a little one, and can do no harm? And the demon of intemperance, as she prowled around us, said, *let my drops and rivulets alone*, they can do no harm. Go stop, *if you can*, the mighty river. We believed her, but the river baffled our efforts. Its torrents rolled on, and for a time we contented ourselves with snatching here and there a youth from destruction. But we *now* see that the poison is in the drops and rivulets, and without these, that river which is still sweeping the young and old into the ocean of despair, would cease forever.

SPEAK TO THAT YOUNG MAN.—What young man? To him who just entered yonder splendid saloon, where the wine and brandy sparkles brilliantly in the elegant decanters—where is heard the voice of mirth and revelry; and where the young and the gifted of our sex have assembled to make themselves merry over their cups. Tell him to beware of the tempter, tell him to look upon the wine when it is red, tell him of those of your acquaintance who have been lured by the siren into the foulest depths of infamy and guilt. Point him to that young man, the only son of his mother and she a widow, who wasted her substance in riotous living, and brought her through his profligacy, to the alms-house and himself to the prison. Tell him that that young man entered upon life with the fairest prospects—with talents which, if improved, would have made him the ornament of society and the pride of his friends; with wealth sufficient, if judiciously expended, to have carried him through the world; with every facility for eminence and for high respectability! But alas! he visited the drinking saloon and then, surrounded by jovial companions, he partook of the poisoned cup, and descended step by step in intemperance, till he became a drunkard—a loathsome and abandoned creature, became a criminal, and was immured within the walls of a prison.—*Selected.*

FACTS FOR THE PEOPLE AND—THEIR GOVERNORS.—From a return lately laid before the House of Commons, and printed, we collect the following particulars concerning the staff of the Church of England:—

Number of benefices		10,987
Resident incumbents	6,699	
Non-resident incumbents	3,736	
Vacancies and recent institutions	199	
Sequestrations	37	
No returns	316	
		10,987

Of the non-resident incumbents, there are absent from their livings 1,632 from residing on other benefices; 360 from infirmity or illness of the incumbent or his family; 421 from want or unfitness of the parsonage house; 969 absent without licence or exemption (though some of these "performed the duties of their respective parishes," and the remainder absent from miscellaneous causes. Only conceive of such an order of things as this in the army or navy. Only conceive of the same man being a lieutenant in one regiment, a major in another, a captain in a third, a general in a fourth, pocketing the pay of all, and doing the duties of none! Only conceive of 1,632 such officers in the British army. Conceive again of 969 officers of the navy "absent from their ships without leave," leaving the war to go as it may, but still regularly drawing their emoluments.

The number of glebe-houses is 7,589.

The number of Curates serving benefices on which the incumbents are non-resident is 2,711. The number of Curates assistant to resident incumbents is 2,032. Total number of Curates 4,743. Think again, then of 4,743 of the East India Company's servants serving by deputy, and receiving from the Company, ten, fifteen or twenty times the sum they paid for their substitutes? What would the Court say to such a system?

It is not possible to ascertain from this paper the number of the Clergy, because it is not stated how many of the incumbents hold more than one living; but at least 1,632 do so, because they are resident on other benefices, but others of the non-resident clergy are also pluralists. Perhaps the 3,736 benefices where the incumbents are not resident may have 1,736 clergyman belonging to them (2,000 of them being assumed to be held by pluralists.) Was there ever corruption like this corruption? Then the number of the clergy would be 13,178.

It ought to be mentioned, that a considerable number of the benefices where the incumbents are not resident are of small value; 467 of them are of the value of £100 a year or under; and 312 of them are of the value of £50 or under. Even were we to concede the principle of Church and State, it would not at all affect our views of the inexpressibly unjust, the unparalleled monstrosity of the system. Great equality prevails among the revenues of the Bishops; and it is infinitely increased among the Clergy. The state of more than one half of the Curates is one of great hardship. A number of Curates larger than that of all the Congregational pastors in England, that is to say, 2521 have not a salary amounting to £100 a year!

Under £ 50 a year	312
£ 50 and under £ 60	575
" 60 and under £ 70	326
" 70 and under £ 80	482
" 80 and under £ 90	642
" 90 and under £100	184
Total under £ 100	2,521

[*Christian Witness.*

Cholera at Kandy.—We are happy to learn from the Observer of the 28th ult. that the ravages of this fearful disease, had very much subsided.

Appointments.—His Excellency the Governor has nominated E. J. WOOD, Esq. to be Commissioner of the Court of Requests and Police Magistrate of Jaffna; and L. JUMEAUX, Esq. to fill the same Offices lately held by Mr. Wood at Chavagachery.

Ceylon Tariff.—Mr. Hume has brought to the attention of Parliament the existing grievances of the Tariff of Ceylon preparatory to a motion next session for its reform in which we earnestly hope he may prove successful.—*Times.*

America has adopted a Tariff, whereby Coffee is admitted free. May we not shortly expect to see the Planters of Ceylon, shipping Coffee to the U. States, and receiving in exchange good staves for casks, Timber, such as Cedar, for building purposes, Flour, Meal, Maize, and perhaps salt beef and pork?—*Observer.*

Ceylon Railway.—A meeting of the Ceylon Railway Directors, was held this morning to receive Mr. Drane's Report on the Ambegammoa Line, which was completely condemnatory, and the first or Hingool Line is now pretty certain to be the one to be adopted —*Examiner, Sept.* 30.

Return of Mr. Horsford.—The Rev. Mr. Horsford, the Evangelical Chaplain of St. Paul's, Colombo, is about to proceed to England on account of Mrs. Horsford's ill health. The absence of this gentleman, though but temporary, will be much regreted.—*Examiner.*

Poisoning by a Brahmin.—A Brahmin is under trial in the north of India—for administering a dose of poisoned sherbut to an acquaintance—having been paid by a debtor of the victim to clear him out of the way by magical incantations—that the payment of the debt might be avoided.

THE JESUITS ARE GOING.—The Jesuits, being about to quit Calcutta, have disinterred the bodies of two of their number Messrs Weld and Bond, from the French cementery; their remains, it is said, are to be conveyed to family vaults in England.—*Friend of India.*

NARROW ESCAPE.—The Bombay Papers announce the narrow escape of the chief officer of one of the largest merchant's ships in that harbour. While sitting on the poop, a large 36*lb.* ball whizzed between him and the mizen mast, and fell into the water, about half a mile distant, close to a large cargo boat. The men on the *Hastings* were exercising their guns at the time; but the officer on board positively declared that no ball had been put into any of them; yet it was impossible that the ball could have come from any other quarter.

POOR CLERK.—A clerk in the Post Office at Madras, went on board the *Hindustan* Steamer with the mail; and having a great desire to see the machinery, went down into the Engine room, leaving a peon to give him notice when they began to get the anchor and the steam up. Suddenly he perceived that the vessel was in motion, and going on deck, found that the peon was on his way back to the port. He begged to be put ashore, but as this could not be done without much delay, he was obliged to go on to Calcutta.

The Bombay Gentleman's Gazette, which is usually well informed on all Scinde matters, states that orders have been received by the last mail to prohibit the farther expenditure of public money in public buildings in Scinde.

ATTACK ON ADEN.—An attack was made on Aden by a fanatical Mahomedan, on the evening of the 17th August, with some five or six hundred followers; but they were speedily driven back with the slaughter of ten or twenty of their number.

NEW STATE EDUCATION PROJECT.—Dr. Hook, vicar of Leeds, one of the original concoctors, with Mr. Saunders and Kay Shuttleworth, of the Factory Education Scheme, has come forward with a new and elaborate scheme of State Education, alike startling by its boldness and by the liberality of its concessions in respect to the claims of the dissenters.

THE POPE.—Dr. Wolff, in a letter to a friend says: "It is curious that the present Pope, when only Conte Ferretti, was my fellow pupil in the Collegio Romano, at Rome from the year 1816 to 1817, when I went over to the Propaganda. He is an amiable, zealous, talented, shrewd, pious, and liberal man, and it is therefore to be hoped that he has transferred these qualities from the simple Conte Ferretti to the throne of Benedict IX."

Manufacture of Pins.—A yankee firm in Connecticut have invented a machine for the manufacture of pins which turns out 8.000.000 pins a day.—The wire is run into the machine from a reel, cut to the requisite length, pointed and headed and made a finished pin by one simple operation.—*Am. Paper.*

MONTHLY PRAYER MEETING OF THE JAFFNA MISSIONARY UNION.

The Monthly Meeting of the above Union was held at Batticotta on Monday last. There were present the Reverend Messrs. POOR, PERCIVAL, MEIGS, HOISINGTON, WHITTELSEY, SMITH, FLETCHER, HOWLAND, WILLIAMS, Doctor WARD, and E. S. MINOR Esq., with the Ladies belonging to the Mission, and their families.

The Meeting was conducted by the Rev. H. R. HOISINGTON. It commenced at 10 o'clock. The forenoon was spent, as usual, in singing, reading the Scriptures, and Prayer. An air of more than usual solemnity rested upon those present during this part of the day's devotions. The Reports from the different stations both on the Congregational and Educational departments were encouraging. The Meeting adjourned at half past 12.

On re-assembling at 3 o'clock, an address was delivered by the Rev. P. PERCIVAL, in the course of which the *"things that are"* comprising many highly interesting and important matters connected with the Missionary operations in this Province were contrasted with the *"things that were,"* as viewed by those who had been labouring, some above twenty and others above thirty years in the Province, and containing brief allusions to *"things that ought to be."*

The Meeting which was calculated to be profitable and invigorating to all, was closed at 5 o'clock.

The friends of Missions will feel interested in being informed that a new Missionary-ship to be called the *"John Wesley,"* is about to be sent from England for the use of the Wesleyan Missions in New Zealand, and in the Friendly Islands.

A great number of persons in England, under the influence of that expansive principle of benevolence which Christianity establishes in the hearts of its votaries, are preparing useful articles of various descriptions—to form a stock of presents for distribution among the inhabitants of these interesting islands of the sea.

This vessel is to surpass in size, accomodation and sailing qualities, the *Triton*, which has for several years been, and still is of such essential service to the Missions in the South Pacific.

We congratulate our friends in the fact that an additional labourer has been appointed by the annual assembly of the Wesleyan Ministers in England for the Jaffna Province. The Rev. Mr. COLLIER, who has been appointed may therefore be expected shortly to arrive.

We have also great pleasure in stating that the Rev. Mr. Spaulding is expected to sail from America, some time this month, on his return to this Province, accompanied by two fellow labourers—the Rev. Messrs. Scudder and Hastings.

OVERLAND MAILS.—The next Overland Packets are advertised to close as follows:

That by Steamer *Seaforth* via Bombay on the 19th inst.
That by the Galle Steamer on the 10th inst.
That for the Straits and China, on the 20th inst.

Steam Navigation.—We understand that Mr. William Hirst, who formerly achieved important improvements in the manufacture of cloth in this district, has discovered a new method of propelling vessels by steam, at a speed of 30 miles an hour, without danger or loss any way, and with half the power now used, in proportion to the size of the vessel. Mr. Hirst says, that his invention can be tried on a small scale, upon the river from Armley Mills to the Dam stones in School Close, at an expense of £50.—*Leed's Intell.*

The Horse-charmer.—Doubtless, our readers must have heard of the extraordinary gift said to be possessed by an Irishman named Sullivan, who exercised a power over horses that no other horse-breaker in the United Kingdom ever obtained, by means of whispering. He is therefore better known in the sporting circles by the sobriquet of "the whisperer." It may not be known that the grandson of this extraordinary man (George Church,) who practises the art of horse-breaking and training in Sydney, possesses the secret of charming this noble animal, which gained for his grandsire so much celebrity. We have had frequent opportunities lately of witnessing his performances, and can confidently vouch for his skill. He will take a wild unbroken colt from the bush, and in 24 hours make him so docile and obedient, without severe treatment, that the animal, at command, will lie down under him, feigning death, and remain until roused from the apparent stupor in which he has been thrown, by mesmeric passes and slight manipulation (as it appears to us) on the nervous system, by a slight touch of a rattan. The animal will then lick the face of the operator, put his tongue in his mouth, and whisper in his ear at a signal. Church will then lie down on the broad of his back, and place the animal's fore-foot in his teeth, without danger of being pressed too hard. When the horse is relieved from the stupor in which he appears to have been thrown, he resists a repetition of the operation as long as he can, until, subdued by the irresistible charm of this extraordinary man, he relapses into the mesmeric state, and is then passing obedient to his will.—*Sydney Sentinel.*

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், ௪அசசும் ஆடு. ஜப்பசீ மீ ௮௨.

யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணம் பொலீசுக்கோட்டுக்கு மஸதிறத்து வேலையாயிருந்த லூவிஸ் சம்மோத்துரையவர்கள் சாவுகச்சேரிக்கு மஸ்திறத்தாகவும், சாவுகச்சேரிக் கோட்டு மஸ்திறத்தாயிருந்த எட்மன் சே. உலூட் துரையவர்கள் யாழ்ப்பாண மஸ்திறத்தாகவும் நீசமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்து வெசிலியோன் மிசியோனுக்குதவி செய்யும்பொருட்டுக் கனம்பொருந்திய மேஸ்தர் கொல்லியர் என்னும் பாதிரியார் இங்கிலாந்து சீமையில் வெசிலியோன் சங்கத்தாரால் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறபடியால் சீக்கிரம் யாழ்ப்பாணம் வந்துசேருவரோன்று சகலருஞ் சந்தோஷத்துடன் காத்திருக்கிறோம்.

கொழும்பு.

கொழும்பிற் சம்பாவுனு கோவிலுக்கு இராசாதிகாரபோதகராயிருக்கின்ற கனம்பொருந்திய கோஸ்போட் பாதிரியார் தன் மனைவியின் தேக சௌக்கியவீனங்காணமாகக் கொழும்பை விட்டு இங்கிலாந்து சீமைக்குப்பயணம்பண்ணவிருக்கிறதினாலே சகலருமதையிட்டுத் துக்கத்துக்கேதுவாயிருக்கிறார்களென்று "எக்சாமினர்" என்ற சமாசார பத்திரிகையினூற்றெரியவந்தது.

கண்டி.

இற்றைக்குச் சிறிது வாங்களாக உவாந்திப்பிராந்தியென்னுங் கொடிய தூதன் கண்டி நாட்டிலுட்பட்டனேகரை இராயாக எடுத்துக்கொண்டுபோனதைப் பற்றி மேலைச் சஞ்சிகையிற் கண்டிருப்பீர்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை ஆகிலும், இவ்வியாதி கிட்டத்தட்ட முற்றுங் கண்டியை விட்டப்புறப்பட்டுப் போயிற்றென்று போன மாசம், உஅ ந். தேதி கொழும்பிற் பிசுரஞ் செய்யலான "ஒப்சேவர்" என்னுஞ் சமாசாப் பத்திரிகையிற் கண்டிருக்கிறபடியாற் சகலருஞ் சந்தோஷப்படுவார்களென்று நம்புக்றோம்.

சென்னபட்டினம்.

சென்னபட்டினத்துத் தவாற் சாவடியிலெழுத்துக்காரியஸ்தனுகவிருந்த ஒருவன் "இந்துஸ்தான்" என்னும் புகைக் கப்பலிற்போய் அக்கப்பல் செய்யப்பட்டிருக்குஞ் சுத்திராத்தினுட்பத்தைப் பார்க்கும்படி பிரியங்கொண்டதால், அதிலுள்ள சுத்திரா வறைக்குப் போகையில், அக் கப்பல் நங்கூர்தூக்கியோட ஆம்பிக்கிறபோது தனக்கறியப்பண்ணஒரு சேவுகவையும் வைத்து உள்ளுக்குப்போனவுடனே கப்பலிலுள்ளவர்கள் பாய்வலித்தோடுகிறார்களென மட்டுக்கட்டிக்கொண்டு கப்பலிற்றளத்திலேறிப் பார்க்கையில், தான் காவலாக வைத்துவிட்டுப்போன சேவுகன் திரும்பித் துறைமுகத்திற்குப்போகிறதைக் கண்டு பயந்து, தன்னைக் காயிலேகொண்டுபோய்த் தயவுபண்ணிவிடுங்களென்று கப்பலிலுள்ளவர்களை அதிகமாய் மன்றாடியும் அவர்கள் அப்படிச் செய்வது முற்றுங் கூடாமையால் மேற் சொல்லப்பட்ட எழுத்துக்காரியஸ்தன் கப்பலோடே கற்குத்தாவுக்குவந்துசேராவேதுவாயிற்று.

இந்து தேசம்.

உத்தர இந்தியாவிலேயிருக்கின்ற ஒருவன் தான் தன் சிநேகிதனிடத்திற் பட்ட கடனை இறுக்கவேண்டியதாயிருந்ததால், தன்சினேகிதனையேதும் பிராமணனைக்கொண்டு மந்திரதந்திர ஜாலமாய்க் கொன்றுபோட்டாற் கடனிறுக்கவேண்டியதவசாம்வாதென்றெண்ணி இந்தப் பார்ப்பான் வழியாய் அவனுக்கு நஞ்சு கொடுப்பித்துச் சாகக்கொன்றதினால் நஞ்சுகொடுத்த பிராமணனை விளங்கும்படி உத்தியோகஸ்தர் பிடித்துச் சிறைச் சாலையில் அகப்படுத்தீவைத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் இவ்வகையான கொடிய பாதகங்களைச் செய்யாதபடிக்குச் சகலரும் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டியது.

கற்குத்தா.

சேசூற் என்ற ஓர்வித றேமான்காரர் கற்குத்தா நகரியைவிட்டப்புறப்படவேதுவாயிருந்ததினூற்றங்கள் சமயத்தவர்களில் உவேல்ட், வோன்று என்னுமீரண்டுபேரும் ஏற்கனவே காலஞ்சென்று சவக்காலையில் அடக்கம்பண்ணப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் பிணத்தைத் திரும்பவுங் கிளறிக்கொண்டு போய் அவர்களினத்தவர்கள் அடக்கம்பண்ணப்பட்டிருக்கும் இங்கிலாந்து சீமையிற் கல்லறையொன்றில் அடக்கம்பண்ணும்படி கொண்டுபோய்விட்டார்கள்.

எகிப்து.

எகிப்து தேசத்தைச் சேர்ந்த ஆதேன் என்னுமரை ஓர் மகம்மதுஸ்தனும் அவனோடே சேர்ந்த அஞ்ஞூறுநூறு பேரும் ஆவணிமாசம் பதினேழாந்தேதி நெருங்கி யுத்தம்பண்ணிப் பிடித்துக்கொள்ளப்பார்த்துங் கூடாமையாயோடி நிருவகிக்கமாட்டாமற் புறங்காட்டினபோது அவர்களில் இருபது பேர் சத்துருவின் கைக்குளகப்பட்டு மடிந்து உயிரிழந்துபோனார்கள்.

வேசிலியோன்மிசியோன் சங்கம்

இங்கிலாந்து சீமையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற வேசிலியோன்மிசியோன் சங்கத்தைச்சார்ந்த காரியஸ்தர்கள், நீயுசீலந்து, பிறெண்டிலியென்னுந்தீவுகளுக்கனுப்பப்பட்டிருக்கிற மிசியோனரிகளுக்குபயோகமாக "யோன் வேசிலி" என்னும் பேரையுடைய ஓர்கப்பலை யனுப்புகிறதற்காயத்தமாயிருக்கிறார்களென்பதைப்பற்றிமிசியோன்விருத்தியைக் காத்திருக்குஞ் சினேகிதர்கள் அளவிறந்த சந்தோஷத்தைக்கொண்டிருப்பார்களென்பதற்கையமில்லை.

மேலும்இங்கிலாந்தில் உள்ளவர்களில் அனேகதருமக்கத்தாக்கள் மேற்கூறப்பட்ட தீவுகளில் உள்ள சனங்களுக்கு உபகாரமாகக் கொடுக்கும்பொருட்டு பற்பலவிதமான உடைமைகளைச் செய்விக்கிறதில் முயன்றிருக்கிறார்கள் என்பதையும்பற்றிக் கேள்விப்படும்பொழுது அது சந்தோஷ விருத்திக்கிடமாகுதென்பதற்குஞ் சந்தேகமில்லை.

அமேரிக்கா

ஐக்கியதேசமென்னும் அமேரிக்காக் கண்டத்தடங்கிய கொன்னெற்றிக்கற் என்னும் பட்டினத்திலுள்ளஒருவன்ஒரு ராவையிலே எண்பதிலக்கந்தண்டு சிகவைச் செய்யத்தக்க ஒரு பேரிய சூத்திராத்தைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறனென்று அமேரிக்காவிலிருந்துவந்தபுதினத்தாளொன்றிற் சொல்லியிருக்கின்றது.

சிற்றின்பத் சீயோன்.

(Christian Songs.)

மேலுங் கடவுளுரைபத்திற் பத்தையு மேழையுங் கொண்
டேலும்படியேமண்ணுசை பெண்ணுசைவிட்டுபெறக்
காலுமவர்பரிசுத்தாவிவேண்டிக்கருத்திலுற்றுப்
பாலுமமிழ்திலுமிக்கானவின்மறைபார்த்திடுவே. எ

அல்லும்பகலுமயாதுபின்வந்தடல்புரியுந்
தொல்லைப் பகையாம் பேய்மாமிசம்ஞாலந்தோடுகணையை
யொல்லையில் வேதம விசுவாசமீட்சையுண்மையுங்கொண்
டெல்லையில் வல்வேந்தனியேசுவைழன்னிட்டிகந்திடுவே அ.

எத்தனபேரோவொளிகற்றும் வண்டென்றிறந்தனரே
யெத்தனபேரோவிடிபட்டடிபட்டிழந்தனரோ
யெத்தனபேரோவனமபோடமாவென்றிறந்தனரோ
வத்தனையுங்கண்டறியாததென்னவறிமனமே கூ.

தாயலவோபிறர்பெண்டீரவரின்றடஞ்செலவே
நாயலவோ நீயுங்காமக்கிளியினலியமனம்
பேயலவோ பெரும்பித்தனலோநல்லபிடுபெற்றுச்
சேயலவோநீயவாக்காகணுந்தயைசெய்தவரே. ய.

திண்டிக்கல், ௪அசசுஆடு. புாட்டாதி மீ உ ந். தேதி.

இப்படிக்கு சத்தியவேதப் பிரியன்.

Explanation of a verse from Ramayanum requested.

துணைகளே,

கம்பர் ராமாயணம் வாலகாண்டம் பாசிராமப் படலம் நாற்பத்தினுலாங் கவி.

பொய்மையிற்சிறுமையிற்புரிந்தவாண்டொளில்
மும்மையினுலகினுல்முடிக்கலாவதோ
மெய்மையிற்சிறுவதீவினைசெம்தோர்களுக்
கிம்மையும்மறுமையும்ஈயும்என்றனன்.

இச்செய்யுளின் கருத்தையான் அறியாமையால் கல்விமான்கள் உதயதாரகை வழியாய் இதின் கருத்தை அறிவிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

௪அசசும் ஆண்டு ஆவணிமீ உருதேதி.

இலங்கைத்தீவுவடமாகாணம், பெற்றர்சுதன் ஆமன்.

To the Editor of the Morning Star.

SIR,

Availing myself of the kind attention with which you have honored my last communication, I beg to send the following suggestions to Native Preachers, Catechists, &c. who are sent out as instruments in converting their heathen friends.

The natives of this country (if I am not mistaken) do not essentially differ, from those addressed by the Apostles, having the same natural propensity to violence and vice, with almost an equal attachment to idolatry. Neither do modern ministers seem to differ much from the apostles themselves, except that they want those extraordinary gifts of the Holy Ghost, which were possessed in a great measure by the latter. Most modern ministers have attained to a clear knowledge of the doctrines effecting man's salvation. In calling the attention of native Preachers, Catechists, &c. to the great work of conversion, several difficulties oppose themselves to the progress of the Gospel; difficulties arising partly from the unfitness of the persons themselves for that Holy call, and partly from the people among whom they have to labor. The ministers should first examine themselves, whether they are fitted for the work of Christ by the influence of the Holy Ghost working in their minds, whether they are actuated with a *bonafide* intention to do good to their fellow creatures and glorify their Father which is in heaven. Whether they pay particular regard to their personal religion, attend strictly to the duties of the closet, and regulate with scrupulous care their private walk with God. These are questions which need be fairly answered to their own consciences. Fer the non-observance of these rules is likely to produce a decay of inward piety, and thus cause the mind to relax in vigilance.

The difficulties arising on the part of the people, are ignorance and superstition, and their consequent incapacity to weigh, reason and judge. In sensibility to moral appeals, dullness of heart to religious incentives, great apathy which has been engendered and fostered in their minds, are well known to characterize the generality of the native population. Superstition has so blinded their judgment, that they cannot discern the face of truth. Christianity is no more a matter of curiosity and inquiry. Their zeal for superstition seems much accelerated. But that which offers the greatest discouragement and threatens most to retard the progress of Christianity, is the case of nominal Christians, who have embraced Christianity merely from worldly motives, and of those professed heathens, who possessing some knowledge of the outlines of Christianity are most bitterly opposed to it. Thus we see the difficulties which a minister has to meet and overcome are numerous and trying. Notwithstanding all these difficulties which present themselves, they have the promise of Christ for their encouragement. By him they can do all things. Ministers should co-operate with the grace of God. A first important step is to excite in their heathen friends, a spirit of inquiry. The fundamental principles of natural religion, should be fully developed, by a course of plain reasoning adapted to their different capacities, thereby conducting them to behold and admire the beauty and majesty of God's creation. Their mind should be prepared to acknowledge the existence of one true God, and to love and reverence him for his mercy and kindness, to dread him for his infinite justice, in executing vengeange upon the wicked, and to admire him for the great power displayed in creation. Original sin, and the consequent corruption which pervade the mind of man, the value of the soul, man's utter inability and insufficiency to devise a scheme of redemption or to think or do any thing that is good, and the necessity of a Saviour to deliver men from the bondage of sin and satan, must be frequent topics of discourse. After the mind has been thus prepared to shake off the ties of superstition and to receive impressions of rational conviction, the ministers should teach them the transcendant doctrine of redemption by Christ Jesus and him crucified, and the need of preventing and co-operating grace. The mysterious nature of the deity, subsisting in three persons, 'each of whom' as an ecclesiastical historian observes, 'by himself' is God and Jehovah, though there are not three Gods or three Jehovahs but one God and one Jehovah' must be unfolded to them in due course. They must be taught to look to Christ, as the only means, whereby they may expect to be reconciled to God.

The monstrous idea, that Christianity may be received without disparagement to all other religions, must be radically rooted out. It is only by the destruction of every other system the superstructure of Christianity can be raised up. In the course or their ministry, ministers should occasionally advert to the existing religions, and expose their absurdities, not by intemperate and overt attempts, which will only tend to defeat their object, but in a calm and gentle manner. They should carefully study the objections generally started by intelligent natives, in order to meet them fully. Ministers, after they have taken these necessary steps, will perhaps find that all their labors, have been in vain. Let them not be discouraged by these uninviting prospects; on the contrary let them exert themselves, strenuously, and with diligence and perseverance, ever alive to the importance of the subject they have in view. Month after month, nay, year after year, may roll away without any prospect of reaping a good crop, still they must rest assured that one time or another, they shall receive the fruit of their labor.

Then, they might well exclaim with the Apostle, "I have fought a good fight, I have finished my course, I have kept the faith: Henceforth, there is laid up for me a crown of righteousness, which the Lord, the righteous Judge, shall give me at that day; and not to me only, but unto all them also that love his appearing."

Chundicooly Seminary, 21st *Aug.* 1846. } Yours very truly, TYRO.

விருத்தம்.

கதையதாம்பலபுன் மதித்துறுதிகோள் கசடர்
இதையமீதுறு மானவக்கடுக்கவள எல்லாஞ்
சிதைய வேரோடுகவளந்தறத்தாற்றீனிற்றிருப்பும்
உதையதாரகை மின்னே எங்கடிதழுவப்பாய்.

விருத்தம்.

ஒன்றனபான்பாலன் சேசுவினுற் பேதுருவினுறு
திப்பட்டு
ஒன்றனமெய்ப்பா திரித்துவ பொருட்கே அந்நாளு
மோதல்செய்து
ஒன்றன மெய்ப்பனுனாக்கமைந்தப்போஸ்தலர்
வழிவந்துலகமெங்கும்
ஒன்றயும் பொதுவாயும் விளங்குசத்திய திருமறை
நீடுழிவாழி.

சீருலாவிய சத்யசாதாண தீவ்யமேய் மறைவாழி
பொன்னுடேனப்
பாருலாவியரோமைவளர் சிட்டப் பாப்புாசதபோ
தனர்வாழியே
நேருலாவிய வேதக்குருக்களு நித்யஞானர்விர்த்தர்
கனியரும்
பேருலாவிய தாகையும்மறைப் பிரியருஞ்சதாகால
மம வாழியே.

ஜயா,

தங்கண் மேன்மைபொருந்திய உதயதாரகை, சும். புத்தகம், ௰௫ும். சஞ்சிகையில் தீண்டுக்கல் ஒர் சப்ஸ்கிறைபர் சத்தியவேதப் பிரியனேன்று கையொப்பமிட்டவோர் கடிதத்தைக் கண்டேன். அதை விடுத்த கனவானுக்கிதைக்கொண்டு அறிவிப்ப தியாதெனில், பண்டுதொட்டு இந்நாள்வரையில் (க. தீமொத். ௩. அதி. ௰௫ும். வசனத்திற் சொல்லியபடி) சத்தியத்தின் தூணும் அஸ்திபாரமாய் ஏகமும்பரிசுத்தமும் பொதுவும் அப்போஸ்தலர்களிடத்தினின்று வந்ததுமாய் விளங்குகிற சத்திய சாதாணக் கத்தோலிக்குரோமன் திருச்சபையைக் குறித்து "நமது ஞானதிகாக் கடவுளருளிய பத்துக்கற்பனையை ஒன்பது கற்பனையாக உபதேசிப்பதற்குந் தேவாற்கருணையைச் சபையாரோருவகையிலுங் குருக்கள்மாரிருவகையிலும் அங்கிகரிப்பதற்கும், அர்ச்சிய சிஷடர்களைப் பிரார்த்திக்கவுந் தேவ உத்தாமடைந்தனரோவென்றும். இவைழுதலியவைகளைப்போர்ந்த வேதசாட்சிகளினுற் கத்தோலிக்குரோமான் சகோதார் சாந்தமாய் நியாயன்யஞ்சமஞ்செய்து விளக்கும் உதயதாரகைவழியாய் அடியேனுக்குத் தெரிவிக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேனென்றும், அப்படித் தெளிவிப்பார்களானுல் அவர்கள்மார்க்கம் உண்மையேன்றும் அவர்கள் திருச்சபை தவறமையுள்ளதென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேனென்றும் வினவியிருக்கிறார்.

ஜயா, சத்தியவேதப்பிரியரே, தங்கள் அறிவிற்கெட்டாத சத்தியவேதார்த்தக் கற்பனைகள் கிரியைகள் மற்றவைகவள ஒழங்குள்ளதுதான் என்று கூடிய பிரயாசையா யானேடுத்துக்கொண்டு தமக்குப்போதிப்பதினுற்தமக்குமெனக்கும்வரும்நன்மையேன்னவோ? தாமிந்தச் சத்தியவேதத்தை உண்மையுள்ளதென்றுந்தவறமையுள்ளதென்றும் ஒப்புக்கொண்டு அல்லது ஒப்புக்கொள்ளாமற் போவாகில், மேற்குறித்த ஏக சத்திய வேதத்திற்காவதியாதேனுஞ் சுபலம்பலம் நேரிடுவதுண்டோ! யாதோன்றுமில்லையே. இதைக்குறித்து உமக்குமெனக்குந் தருக்கவாதங்களாகில் ஒன்றில் உமக்காத்தும லாபத்தை வருவித்தேன் என்றபுகழை யான் பெறல்வேண்டும். இல்லாவிடில் இம்மார்ககந் தப்பறையென்று இவ்வுலகெலாமறிய வேத எழத்துக்கவளக்கொண்டு போந்த திருட்டாந்தீங்கவளக் காண்பித்துக் கத்தரும் மார்க்கம் வேறேது என்பதையெனக்கும் விளங்கச் செய்தபடியாகும் மேலான வழியிலேன்னயுந் திருப்பி மேற்குறித்த புகழ்ச்சியைத் தாம் பெறல்வேண்டும். இப்படியான இவ்விண்டுமில்லாமல் வீணில் நீரும் நானுமிப்பியாசையை எடுத்துக்கொள்வது பிறவிகழ்ச்சியேயன்றி வேறேன்றையுந் தாதேன்பது தமக்குந் தோன்றுமற் போகாது. இப்படியாக நாமேடுத்துப் பேசத் துவக்குவோமாகில் இப்பத்திரிகையை நடாத்தும் எடிற்றாவர்கள் "சமன்செய்து சீர்தூக்குங்கோல்போல் அமைந்தோருற் கோடாமை சான்றேர்க்கணி" என்ற குறட்பா பொருட்பட நடுவு நிலைமையாய் நின்று தாழும் நானும் விடுக்குஞ் சருவகடிதங்கவளயுந் தடையின்றிப் பிரசுரஞ்செய்வேன் என்ற உறுதிசொல்லவேண்டும். இதையன்றிப் போந்த கல்விமான்களுங் கனவான்களுமான நான்குபெயர்மத்தியஸதாகத்தாசுகோவைப் போலேதான் என்றும் பிறனேன்றும் எண்ணுதவர்களாய் இதற்கு ஏற்பட்டிருக்கல்வேண்டும். நீரும் நானும் அழக்காறு, புறங்கூறல், வேதுளல், பொய்த்தல், என்பவைகளில்லாமல் அன்புடைமை, இனியவைகூறல், நடுவுநிலமை, அடக்கமுடைமை, ஒழக்கமுடைமை பொறையுடைமை, பயனில்சொல்லாமை, அருளுடைமை, கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை, குற்றங்கடிதல், பெரியோரைப் பிழையாமை, தெரிந்து தெளிதல், சொல்வன்மை, என்பவைகவள அநுசரித்து நாம் இன்னுரொன்று விளங்கும்படி சொந்தப் பெயர்களோடு வெளிப்பட்டுப் பேசல்வேண்டும். இதற்குப் பிரியறுவீராகில் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிடத் தீவாத்திற் பிரயாசப்படக்கடவீர். அப்போது உமது கேள்விகட்கெல்லாந் தக்கமறுமொழியைப் பெறுமற் போகமாட்டீர்.

இங்ஙனம் சத்தியத்தை நிலைநிறுத்தும் வேதோபதேசிகனுகிய,

தாங்கம்பாடி, ௪அாசசு ஸூ. } ஓர் சப்ஸ்கிறைபர்
புாட்டாசி மாசம், ௰சந். தேதி. }

பத்திராதிபர் குறிப்பு.

மேலே பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிற கடிதத்திற் கையொப்பமிட்டிருக்கிற "சததியத்தை நிலைநிறுத்தும் வேதோபதேசிகனுகிய ஓர்சப்ஸ்கிறைபர்" என்பவர் வெளித்தோற்றத்திற்குக் கபடிலிபோலிருந்தாலும் அவர் மனமொன்று வாக்கொன்றாய்ப் பேசுகிறரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; இவரும் மறுபெயரைப் போலக் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்வதிலும் கேள்விகேட்பதே அதிகஞ் சுகமென்றெண்ணுகிறர். சும். புதகம் ௰௫ும். சஞ்சிகையில் சத்தியவேதப்பிரியன் கேட்டகேள்விகட்கு இவர் வேதாகமத்தைக்கொண்டுஎண்பித்துக்காவடமின்றிமறுமொழிகொடாமற் போனது என்னநியாயத்தினுலே? அப்படிச் செய்வதுண்டானுல் நன்மை விளையுமேயன்றித் தீமைவாராட்டாதே! சத்தியவேதப்பிரியனுடைய கேள்விகளுக்கு இவர் வேதாகமத்தைக்கொண்டு அத்தாட்சி காட்டிப் பிரத்தியுத்தாங் கொடாமற்போனதினுலே வேதாகமம் பெறுமான அத்தாட்சியுள்ளதல்லவென்றும், அக்கேள்விகளுக்குவேறுவழியாய் மறுமொழிகொடுக்கலாமென்றும் இவர் எண்ணியிருக்கிறர்போலே. ஆகையால் இவர் கேட்கிற கேள்விக்குத் தாரகையில் இடங்கொடுக்கவேண்டியதில்லை. எங்கள் தாரகைப்பத்திரிகை மிகவுஞ்சிறிதாயிருப்பதால் இவ்விதமான வாதங்களுக்கு அவற்றிலிடங் கொடுக்கக்கூடாது மாத்தின் தன்மையை அவற்றின் கனியைக்கொண்டு காட்டுவதே எங்கள் பிரியம். வாய்ச்சொல்லிலுஞ் சான்றேர் சாட்சியே அதிகந் தாக்கமென்று அறிந்துகொள்ள வேண்டியது.

உதயதாரகையின் எடிற்றாவர்களுக்கு,

ஜயாவே,

யான் எழுதும் வினவைத் தயவுபண்ணி உங்கள் பத்திரிகையிற் பிரசுரஞ்செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதேன்னவெனில்,

அக்கியானிகள் பாமேசுரனேனவும், கத்தோலிக்கர் சருவேசுரனேனவும், கிறிஸ்தவர்கள்தேவேஸ்பானேனவும், தங்கடங்கள் தேவனது நாமத்தைச் சொல்லி வணங்கி வருகிறர்கள்.

இம்முன்று சொற்களின் கருத்தையும் பார்த்தால் யாதோரு விகற்பமின்றிச் சரியாகவே இருக்கின்றது. எப்படியெனில், பாமேசுரன்—மேலான ஈஸ்பானேனவும், சருவேசுரன்—சருவத்துக்கும்ஈஸ்பானேனவும், தேவேஸ்பான்—தேவர்களுக்கு ஈஸ்பானேனவுங் கருத்தாயிற்று.

இம்மக்கியமான காரியத்திற் சரியாக இருக்கிற இம்மும்மதத்தவருங் கீழான அல்லது அற்பமானகாரியங்களில் விகற்பத்தையும் விரோதத்தையுஞ் சாதிப்பதேன்?

ஆனுல் இம்முன்று சொற்களின் கருத்தின்படி ஏரோகடவுளாகில் அவர் விதித்தவிதியும், காட்டின் வழியும், வாசம்பண்ணும் இடமும் ஒன்றாகவேயிருக்கவேண்டுமே. அப்படிக் காணுேமே. அதுயாதுகாணத்தினுலேன்று காட்டும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்படிக்கு

தங்கள் ஊழியக்காரனுகிய, சி. இறி.

POET'S CORNER.

THE SONG OF SEVENTY.

[By Martin Farquhar Tupper.]

I am not old—I cannot be old,
Though threescore years and ten
Have wasted away, like a tale that is told,
The lives of other men:

I am not old; though friends and foes
Alike have gone to their graves,
And left me alone to my joys or my woes,
As a rock in the midst of the waves:

I am not old—I cannot be old,
Though tottering, wrinkled, and gray;
Though my eyes are dim, and my marrow is cold,
Call me not old to-day.

For, early memories round me throng,
Old times, and manners, and men,
As I look behind on my journey so long
Of threescore years and ten;

I look behind, and am once more young,
Buoyant, and brave, and bold,
And my heart can sing, as of yore it sung,
Before they called me old.

I do not see her—the old wife there—
Shriveled, and haggard, and gray,
But I look on her blooming, and soft, and fair,
As she was on her wedding-day:

I do not see you, daughters and sons,
In the likeness of women and men,
But I kiss you now as I kissed you once,
My fond little children then.

And, as my own grandson rides on my knee,
Or plays with his hoop or kite,
I can well recollect I was merry as he—
The bright-eyed little wight!

'Tis not long since—it cannot be long—
My years so soon were spent,
Since I was a boy, both straight and strong,
Yet now am I feeble and bent.

A dream, a dream—it is all a dream!
A strange, sad dream, good sooth;
For old as I am, and old as I seem,
My heart is full of youth:

Eye hath not seen, tongue hath not told,
And ear hath not heard it sung,
How buoyant and bold, though it seem to grow old,
Is the heart, forever young;

Forever young—though life's old age
Hath every nerve unstrung;
The heart, the heart is a heritage
That keeps the old man young!

NEARNESS OF ETERNITY.

Eternity is very near. But a step, and we pass into the unseen world, and are fixed in an everlasting state. It may seem otherwise to us. Amid the busy cares of life, we are very apt to forget that we are mortal. Like the rich fool in the parable, we are prone to delude ourselves with the thought that we have goods laid up for many years, shall live to accomplish all our plans, and realize all our pictures of earthly happiness. But the summons comes, and we are hurried away. The Stream of time, on which we are embarked, is bearing us silently but swiftly to the end of life's voyage. As we pass down the current, we may sometimes imagine that we stand still, and are wont to amuse ourselves with looking at the objects on either side, and with plucking here and there a flower from the shore; but ere we are aware the roar of the ocean is heard, and we are off upon the unknown deep. O! that we were more regardful of the notes of warning which God is continually addressing to us, that there is but a step between us and Eternity! Indeed, we are all standing at the very door of Eternity! Those before us are fast pressing through—we as fast pressing after them: soon we shall have passed within, and the gate closes upon us foreever. Every time the pulse beats, a soul passes into Eternity; and more than eighty thousand every day. Within the last year upwards of thirty millions of immortal beings have finished their earthly course, and become inhabitants of Eternity! In twenty years, *in ten years*, where will the most of us be? In Eternity, dwelling beneath the smiles of God, or lying under his righteous condemnation. Some will remain awhile longer; but the longest life is but a span, and it ends in Eternity.—*Dr. Hawes.*

A CHILD'S FAITH.

A beloved minister of the gospel was one day speaking of that active living faith, which should at all times cheer the heart of the sincere follower of Jesus, and related to me a beautiful illustration, that had just occurred in his own family.

He had gone into a cellar which in winter was quite dark, and entered by a trap-door. A little daughter only three years old, was trying to find him, and came to the trap-door, but on looking down all was *dark, dark*—and she called, "are you down cellar, papa?"

"Yes, would you like to come, Mary?"

"It is dark. I *can't* come, papa."

"Well, my daughter, I am right below you, and I can see you though you cannot see me, and if you will drop yourself I will catch you."

"Oh! I should fall, I can't see you, papa."

"I know it," he answered, "but I am really here and you shall not fall, or hurt yourself. If you will jump I will catch you safely."

Little Mary strained her eyes to the utmost, but she could catch no glimpse of her father. She hesitated, then advanced a little father, then summoning all her resolution, she threw herself forward, and was received safely in her father's arms.

A few days after, she again discovered the cellar door open, and supposing her father to be there, she called, "Shall I come again, papa?

"Yes, my dear, in a minute," he replied, and had just time to reach his arms towards her, when in her childish glee she fell shouting into his arms, and clasping his neck, said, "I *knew*, dear papa, I should not fall."

And now, my dear readers, the Lord Jesus is calling you to come to himself. Many of you, I trust, have already obeyed his call, and chosen him for your portion, but he is still saying, "Suffer little children to come unto me and forbid them not." And "they that seek me early shall find me." Though like little Mary, you cannot *see* him visibly present, yet he assures you he is willing and waiting to receive you, and you have only to drop yourselves into the arms of his sovereign mercy, and he will as surely receive you now, as when, while on earth, he "took little children in his arms, laid his hands on them, and blessed them."

THE LOVE OF GOD.

Who has seen the smiling earth lit up with sunbeams, the lambs skipping in the mead, the bees roving among the flowers, the joyous birds on the wing, and the rejoicing insects playing in the air? Who has seen the Book of truth, and read therein tidings of great joy? Who has seen legibly written therein the gracious promises of God to all that seek salvation through his Son?

I have seen the smiling earth gloriously gilded with sunny brightness, while the gentle and delighted lamb has frolicked in the kindly field. I have seen the busy bees tumbling into the buttercups and garden flowers, the joyous birds as they warbled their raptured notes, and the myriads of rejoicing insects sporting in the sunbeam. The Book of truth, too, I have seen, abounding with the Saviour's love, and the innumerable precious promises that clear the shadowy brow, and cheer the burdened heart.

If thou hast seen these things, thou hast had proof of the love of God. "The Lord is gracious and full of compassion, slow to anger, and of great mercy. The Lord is good to all, and his tender mercies are over all his works" Psalm cxlv. 8, 9. In this was manifested the love of God towards us, because that God sent his only begotten Son into the world, that we might live through him: Herein is love, not that we loved God, but that he loved us, and sent his Son to be a propitiation for our sins." 1. John iv. 9, 10.

God reigns above through every hour,
In love, in wisdom, and in power;
Let every tongue thanksgiving raise,
And every heart proclaim his praise.

ஓரடிப்பதம்.

பல்லவி—யூதாதியகிறிஸ்து
நாதாநீதாதாவேன்ன
வோதிப்புகாய்மனமே.

அனுபல்லவி.

போதாதிபர்மரியைமாதாபிதாசுதர்
(துள்ளல்) புடவியினிடநடவியமடயூதர்கள்
கோடுமைகள்போடிபடவிடமிடநடவிய, யூதா.

பாட்டுநிலத்துக்கோடுங்காட்டிற்கிடத்தமாட்டுப் (ப்
பட்டியணயிற்பெற்றுத்தோட்டிமன்னவணவைக்க
பதைத்துப் பதைத்தழதும் வதைக்கத்தோட சோரோ
தை
சிதைக்கப்படாமல்வேதம்புதைக்கப்படாமற்றப்பிப்
(துள்ளல்)—பற்பலவீடுகள் பற்பலநாடுகள் பற்பல
காடுகள்பற்பலமேடுகள்
பற்பலகாவுகள் பற்பலதீவுகள்பற்பலகோவில்கள்ப
ற்பலபாவிகள்
பாபந்தவனவிடவுங் கோபந்தவனவிடவுஞ்சாபந்தவன
விடவும்லோபந்தவனவிடவும்
பாச்சமையத்தஞ்ஞானவரிச்சவனையைக் கெடுத்துப்
பாவப்பொறுத்தலுலகியாவும்பெறக்கோடுத்த, யூதா.

WANTED

A supply of 100,000 Carakal Tiles. Contracters are invited to send in proposals to the Subscriber.

Manepy, } E. S. Minor.
Oct. 6, 1846. }

WANTED

An active, honest, and clever house servant. Apply to the Subscriber

Manepy, } E. S. Minor.
Oct. 6, 1846. }

FOR SALE

A set of English made Bandy Springs, suitable for a Bullock Bandy or a heavy Palankeen Carriage. They will be sold at cost, viz £ 8. 2. 6.

Applications may be made to Aroolampala Modaliar Mayilwagana Modelliar, or to this Office.

FOR SALE

A tract of land, of about 136 acres' extent, called Eypadiakadoe, situated at Elodomutual, in the Tenmoratchy Division of the Northern Province.

Apply to H. O'Grady Esq. Batticaloa.

விளம்பரம்.

ஒரு இலட்சங் காரைக்கால் ஓடு தேவையாயிருப்பதால் ஒப்பந்தம்பண்ணிக் கொடுக்கப் பிரியமானவர்கள் மானிப்பாயில் அச்சுக்கூடத்துக்கு முதலாளியாயிருக்கிறவரிடம் வந்து பேசி ஒப்பந்தம் பண்ணிக்கொள்ளலாம்.

மானிப்பாய், தூஅ ாசசும் ஆண்டு,
அர்பசி மீ. சு ந். தேது.

விளம்பரம்.

சுறுசுறுப்புஞ் சாமார்த்தியமும், நாணயமுமுள்ள மேட்டி வேலையாளொன்று தேவையாயிருப்பதால் அவ்வேலையைச் சாமார்த்தியமாகவும் நேர்மையாகவும் நடப்பிக்கத் தகுயானவன் மானிப்பாய் அச்சுக்கூடத்துக்கு முதலாளியாயிருக்கிறவரிடம் வந்து பேசிவாங்கிக்கொள்ளலாம்.

விளம்பரம்.

இங்கிலாந்து சீமையிலே செய்யப்பட்டதும், மாட்டு வண்டிலுக்கு அல்லது பல்லாக்கு வண்டிலுக்குப்போடக்கூடியதுமான ஒரு கூட்டம் வண்டில்விலைக்கொண்ட விலைபோலே விற்றுப்போட வேண்டிய தாசரமிருப்பதால் அவைகளை வாங்கப் பிரியமுள்ளபேர்கள் மல்லாகத்து அருளம்பல முதலியார் மயில்வாகனமுதலியாரவர்களிடம் அல்லது மானிப்பாயில் அச்சுக்கூடத்து முதலாளியிடம் விலைகொடுத்து வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

அவைகளின் கொள்விலை பவுண், அ. சிலிங்கு, உ. பெண்ஸ், சு.

CONTENTS.

On Hindu Idolatry	137
A few chapters from the Life of Luther	138
The power and wisdom of God	139
Refutation of Hinduism, &c.	140
Importance of peace—Rich without money	141
For moderate drinkers	ib.
Speak to that young man—Facts for the people	ib.
Summary of English Intelligence	ib.
Monthly prayer meeting of the Jaffna Missionary Union	142
Steam Navigation—The Horse charmer	ib.
Summary of Tamil Intelligence	ib.
English and Tamil Communications	143
Poet's Corner—The song of Seventy	144
Nearness of Eternity—A child's faith	ib.
The love of God	ib.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.